

PERRY RHODAN

* 174 *

William Voltz

BITVA NA PLANETĚ TAUTA

Přeložila Anna Štorkánová

„Vysoce vážený pane doktore Sharoone!

Náš institut obdržel informaci, že se Vám podařilo vypěstovat vzácný druh převislých karafiátů. Náš ústav má na Vašem experimentu mimořádný zájem a z tohoto důvodu si Vás dovoluujeme požádat, zda byste nám nedal k dispozici několik semen. Je pochopitelné, že za tuto službu převedeme na Váš účet odpovídající částku. S přátelskými pozdravy

Pozemský zahradnický institut."

Dr. Waco Sharoon s povzdechem spustil ruku s dopisem. Byl to malý mužíček s očima téměř skrytýma za huňatým obočím. Až do týla mu spadl pramen rudých vlasů, pečlivě udržovaný spoustou tužidla.

Dr. Sharoon vstal, prošel mezi řadami stolů, na kterých stály nejrůznější přístroje, a zmizel za skleněnými dveřmi.

Tady pěstoval vzácné květiny a zde trávil největší část svého přísně vymezeného volného času.

Vstříc mu zavanul vlhký, teplý a voňavý vzduch. Na okamžik zavřel oči a opřel se zády o dveře. Měl pocit, jako by těmi skleněnými dveřmi prošel do jiného světa, malého a zázračného, který patří jen jemu. Věděl, že si jej kvůli tomu kolegové dobírají, ale nevadilo mu to.

Tady mohl aspoň na chvíli pustit z hlavy znepokojující věc s B-hormonem.

Dr. Sharoon se odlepil od dveří a šel k truhlíku, do kterého vysel semínka převislých karafiátů. Z nakypřené půdy se zvedaly tenké zelené rostlinky. Na nich se dnes ráno objevily první, klíční lístky. Jak budou vypadat dospělé rostliny se zatím nedalo odhadnout.

Dr. Sharoon doufal, že rychle porostou a brzy je bude moci přesadit. Starostlivě zkontroloval teplotu a vlhkost vzduchu. Všechno bylo v pořádku. S vděčností si vzpomněl na Gregoryho Burnetta, který mu obstaral ta semínka. Prý je dostal od nějakého opilého pilota.

Mladý Burnett pracoval ve sklepní laboratoři a jako všichni v ústavu věděl o vášni doktora Sharoona. Burnett nebyl špatný, ale příliš často navštěvoval pochybné bary, měl výstřední přátele a vůbec se nechoval tak, jak se na seriózního vědce sluší. Dřív se Dr. Sharoon s Burnettem vůbec nestýkal, ale co mu obstaral ta semínka, choval se k mladšímu kolegovi s otcovskou vlídností.

Když semínka vzešla, Burnett se o tom dověděl jako první. Gratuloval Dr.

Sharoonovi a vyslovil domněnku, že mohou počítat se zájmem odborníků i milovníků vzácných květin.

Dopis z Institutu byl toho prvním důkazem. Sharoon o tomto ústavu sice nikdy neslyšel, ale byl přesvědčený, že jde o věhlasnou instituci, protože záhlaví dopisu bylo neobyčejně honosné a zářilo všemi barvami.

„Zavolám Burnettovi, bude mít radost," mumlal si vědec cestou k telefonu. Sluchátko zvedl šéf sklepních laboratoří Dr. Kerrick. Tam dole se prováděly nejnebezpečnější experimenty a od ostatních prostor byly odděleny metr silnými železobetonovými zdmi. Burnettovi ta práce vyhovovala právě pro svůj dobrodružný charakter.

Dr. Kerrick prohlásil: „Čekáme jen na to, až Burnett vyletí do povětří i s kanystrem oxidu vodíku. Zatím všechno přežil. Chtěl bych se vsadit, že ten krám bude po přidání B-hormonu zcela stabilní."

„Mně nejde o pokusy," řekl dr. Sharoon, „s Burnettem jsem chtěl mluvit v soukromé záležitosti."

Dr. Kerrick vyloudil zvuk, ze kterého bylo jasně patrné, co si myslí o člověku, který má soukromé styky s Burnettem. „Okamžik, doktore," zavrčel, „pokusím se pro něj dojít."

Chemik nečekal dlouho. „Doktore, představte si to!" volal mladý vědec do telefonu, „ke stabilizaci celého hektolitrů oxidu vodíku stačí úplně nepatrné množství B-hormonu!"

„Výborně! Burnette, právě jsem dostal dopis kvůli těm převislým karafiátům!" Burnett byl tak překvapený, že ani nemohl promluvit.

„Opravdu!" ujišťoval jej Dr. Sharoon. „Zahradnický institut mi píše, že by rád koupil semena. Napišu článek do odborného časopisu a moje jméno bude zakrátko... Samozřejmě se zmíním i o vás, protože se podílíte na mém úspěchu."

„Promiňte, doktore," prohlásil Burnett, „ale pokus je v běhu a já musím zpátky do práce." Ve sluchátku cvaklo.

Dr. Sharoon se zamračil. Burnett mu připadal divný. To ho tak zaujal pokus, nebo snad přišel do práce opilý, že ho nezajímají ta semena? Dr. Sharoon nikdy nepochopil, jak může Burnett celé noci vysedávat na barové židličky, ležet lokty pult a připalovat barmance cigarety. Burnett byl bez pochyby výjimečně inteligentní a ve sklepní laboratoři vedl nejobtížnější experimenty. Jen díky tomu přehlížel Dr. Kerrick jeho výstřelky.

Druhý den ráno přišel Dr. Sharoon na pracoviště a jeho první kroky vedly do zadní místnosti. Napjatě se blížil k truhlíku, a když se nad něj naklonil, vyrazil ze sebe přidušený výkřik. Rostlinky přes noc neobyčejně vzrostly, ale nebyly to žádné převislé karafiáty.

Z drahocenného substrátu, který Dr. Sharoon připravil s největší péčí a láskou, trčela obyčejná pozemská mrkev.

Gregory Burnett se opíral loktem o barový pult, druhým o svoje stehno a nespouštěl oči z černošské zpěvačky na malém pódiu. Zdála se zahalená do závoje, což Burnett přičítal jednak své opilosti, jednak hustému cigaretovému kouři.

Z té mlhy zazníval nádherný hlas a vláčné pohyby zpěvačky kontrastovaly s chvatem, se kterým barman naléval nápoje.

Burnett pil, aniž věděl, co. Pil ze vzdoru i vzteku.

„Vyrazíme s váma dveře," řekl mu Dr. Kerrick, „tentokrát jste to přehnal, Gregu!"

Burnett by nikdy nevěřil, že může přijít o práci kvůli špetce semínek mrkve, ale Sharoon měl patrně větší vztek než smysl pro humor. A Dr. Kerrick nejspíš jen čekal na důvod. Ale že k tomu muselo dojít právě teď, když byly v proudu nesmírně zajímavé pokusy! Burnett proklínal svůj hloupý kousek.

Na vedlejší stoličce dřepěl tlustý pán a pil ovocnou šťávu. „Vy jste pan Burnett?" zeptal se.

Z upřeně zírajících očí svítila zkušenost i prohnanost a Burnett v hloubi duše pocítil nejasné varování. Přesto přisvědčil a tlouštík obratně sklouznul z vysoké stoličky.

„Pojďte za mnou!" prohlásil.

„Co chcete?" zeptal se vztekle Burnett.

„To se dozvíte později. Tady se nedá mluvit."

Způsob, jakým neznámý jednal, Burnetta rozčiloval. Vlastně si teprve teď uvědomil, jak moc se jej výpověď dotkla. Muselo to s ním dojít tak daleko, aby si sám uvědomil, že navzdory vnější lehkomyšlnosti je citlivá duše?

Gregory Burnett byl střední postavy, měl široká ramena a náběh na kulaté břicho. Tmavohnědé vlnité vlasy mu na spáncích řídly a úzký nos, plné rty a vysunutá brada mu dodávaly téměř exotické vzezření. „Ještě nechci jít pryč," řekl cizímu muži. „Buď to počkáte, nebo mi řekněte hned, o co jde."

„Jde o B-hormon," zašeptal tlouštík.

„Co o tom víte?"

„Nic, ale bylo mi řečeno, že půjdete, až vám řeknu, proč s vámi chtějí mluvit."

„Kdo?"

Muž měl na sobě nenápadný oblek a jeho vlasy vypadaly jako špatně nasazená paruka. „Myslím, že byste měl dopít a jít se mnou," pravil a očividně ztrácel trpělivost.

„Ne," odpověděl vzdorně Burnett.

Cizinec jednal tak rychle, že nikdo ani nezpozoroval, co udělal: Důkladně kopnul Burnetta do boku a srazil ho z barové židličky. Pak jej pevně uchopil za loket. „Příliš moc pil," řekl nahlas, „vezmu ho na vzduch," a už jej vlekl k východu. Na čerstvém vzduchu se Burnett vzpamatoval, loktem udeřil tlouštíka do břicha a rázem byl volný.

„Proč nechcete být rozumný?" zeptal se tlustý muž.

Burnett vyrazil. Zastavil jej úder, po kterém se zapotácel a ztratil vědomí ještě dřív než dopadl na zem.

Hučení v hlavě přecházelo ve známé zvuky a po chvíli Burnett pochopil, že slyší

lidské hlasy a otevřel oči.

Skláněl se nad ním muž v uniformě flotily Impéria.

To se mi snad zdá, říkal si Burnett, ale najednou si vzpomněl na tloušťku a jeho úder. Muž, který se nad ním skláněl, měl jemně řezaný obličej a usmíval se tak, jako by rozuměl všemu, co se tu odehrává.

„Kde to jsem?“ zeptal se Burnett.

„Na bitevním křižníku Asubaja,“ odpověděl klidně muž.

„Aha,“ řekl Burnett. „Kde, k sakru?“ vyjel po chvíli.

Muž v uniformě opakoval své sdělení. Na rozdíl od tloušťky byl velmi přátelský. „Omlouvám se vám za způsob, jakým jsme vás dostali na palubu, ale Jicks nám dal vědět, že se nalézáte ve stavu, ve kterém je člověk nepřístupný rozumovým argumentům. Měli jsme málo času a byli jsme nuceni poněkud urychlit vaše rozhodování.“

Burnett pohnul hlavou a sáhl si do týla.

„Jsem poručík Wetzler,“ představil se důstojník. „Jakmile vám bude lépe, dovedu vás k Dr. Kerrickovi.“

„Kerrick... Ten mě přece vyhodil,“ mumlal Burnett.

„V laboratoři na lodi Asubaja není Dr. Kerrick vaším nadřízeným, ale spolupracovníkem. Stejně jako Dr. Sharoon.“

Po půlhodině mohl Burnett vstát. Na stole stála karafa s vodou a kávovar. Burnett si uvařil kávu a proklínal Jickse i svůj zvyk chodit pořád do jednoho baru. Sotva dopil, ozvalo se zaklepání. Burnett netoužil po žádné společnosti, a tak mlčel. Dveře se otevřely a vešel doktor Sharoon.

„Přišel jsem, abych vám vysvětlil důvod naší přítomnosti na palubě,“ řekl a o semínkách mrkve se ani nezmínil.

„Aha,“ podotknul Burnett.

Chemik si jej prohlédl pozorněji. „Vy jste upadl?“

„Ne, ale na tuhle loď mě dovezli násilím,“ řekl Burnett mrzutě.

„Doktor Kerrick a my dva se máme podílet na výzkumu, protože máme co dělat s B-hormonem,“ začal doktor Sharoon.

Burnett si vzpomněl na svoje pokusy. Ze stoprocentního oxidu vodíku získali průsvitnou, svítivě modrou látku, která byla k překvapení celého vědeckého světa, navzdory nejvyšší koncentraci, zcela stabilní. B-hormon, který byl použit jako stabilizátor, úplně změnil vlastnosti oxidu vodíku.

Siganský agent USO Lemy Danger společně s Ertrusanem Melbarem Kasosem přivezli z planety Gatas 80 litrů B-hormonu.

Mezitím se na Zemi pokoušeli rozrušit molkek čistým oxidem vodíku, ale molkek nereagoval, pokud nebyl oxid vodíku stabilizován B-hormonem.

Perry Rhodan nařídil, aby dali vědcům k dispozici čtyřicet litrů. Se zbytkem drahocenné tekutiny měl Velký administrátor jiné plány.

Navzdory všemu bylo hlášení Lemyho Dangers o B-hormonu přijato se skepsí. Hlavně Dangerem popisovaný hnací efekt, to znamená rozpuštění molkexu po dotyku oxidu vodíku, obohaceného o B-hormon, a následný prudký odlet hmoty.

„Na palubě je padesát speciálních bomb," hlásil Sharoon.

„Bomb?" divil se Burnett. „Co budete bombardovat?"

„Jde o padesát raketových těles. Podobají se zvětšenému doutníku a mají pohon na chemickém základu. Za pomoci umělohmotné lafety mohou být odpáleny i z pevného povrchu. Na cíl je navádí optické řízení. Dráha letu těchto bomb se po odpálení nedá nijak změnit."

„Okamžik. Vy mluvíte o bombách s oxidem vodíku?" zavrčel Burnett.

„Ovšem. Rakety mají za úkol donést oxid vodíku k cíli, ovšem doplněný B-hormonem."

Burnett si uvědomil, že bomby tohoto druhu mohou mít vlastně jen jediný zcela specifický cíl, a tím je molkex. Na Zemi je sotva nějaký, a musí se tedy hledat na jiných planetách.

A najednou pochopil souvislosti. Asubaja byla na cestě s posláním vyzkoušet účinky nově objevené substance na molkex. Proto byl na palubě Dr. Kerrick a Dr. Sharoon.

Burnett se zamračil. Ať udeří na molkex kdekoliv, nebude to bez nebezpečí. Když to řekl Dr. Sharoonovi, ten jen pokrčil rameny: „Tento plán vypracoval Perry Rhodan a já si myslím, že nás zajistil proti jakémukoliv překvapení."

Burnett se dověděl, že Asubaja krouží kolem planety Země a čeká na zprávu Galaktické vojenské zpravodajské služby. Řekl mu to Jicks, kterého potkal cestou do laboratoře. Vycházkový oblek už zaměnil za uniformu zpravodajské služby a usmíval se s odzbrojující otevřeností.

„Jak se máte?" zeptal se.

„Je mi tak dobře, jako ještě nikdy v životě."

Jicks zvedl obočí a s výrazem politování pokračoval: „Bohužel neletím s vámi. Jakmile dorazí zpráva, na kterou čekáme, vrátím se na Zemi."

„Tam můžete vylepšovat své metody únosů," poznamenal sarkasticky Burnett.

„Pokud to bude nutné..."

„Na jakou zprávu vůbec čekáme?" zeptal se jako mimochodem Burnett.

„Rychlý křížník zpravodajské služby se v tomto okamžiku nalézá na Tombstone, domovském světě Červounů. Agenti se pokoušejí zjistit, kam byli vysazeni Červouni."

„Chápu. Odstartujeme, jakmile budeme vědět, na jaké planetě se nachází molkex," řekl Burnett.

„Správně," potvrdil mu agent. „Rhodan chce najít svět, na kterém kovobylky právě ukončily produkci molkexu."

Jejich rozhovor přerušilo až Jicksovo odvolání. „Možná se už nikdy neuvidíme," loučil se tloušťák a ukázal na Burnettovu bouli: „Nemějte mi to za zlé."

Když Burnett vešel do laboratoře, Dr. Kerrick a Sharoon už plnili bomby. Sharoon se usmál a Dr. Kerrick něco nevrle zavrčel. Byl to malý, ale velice široký muž, takže vypadal téměř kvadraticky. Se svými silnými rty, vodovýma očima a tukovými záhyby na šíji vypadal jako tuleň. Práci vykonával s ležérní nedbalostí, na rozdíl od Dr. Sharoona, který se vždy plně koncentroval na každý jemu svěřený úkol.

Burnett věděl, že s nimi bude muset žít delší dobu a v tom případě bylo zbytečné se dál zlobit. Dr. Kerrick se brzy uklidní a i se Sharoonem, i když byl podivín, se dalo vyjít.

„Víte, že přistaneme na planetě, zpustošené Červouny?“

„Ano,“ odpověděl Burnettovi Dr. Kerrick.

„Velitel tohohle podniku se jmenuje Thoma Herisch, je to plukovník a zároveň biofyzik,“ vysvětloval Sharoon.

Burnett se pustil do práce. Když Dr. Sharoon přinášel jednu naplněnou bombu na stůl a Dr. Kerrick se ocitl mimo doslech, chemik zašeptal: „Chtěl jenom vás. Původně tu měl být doktor Lessinger, ale Dr. Kerrick prosadil vaše jmenování.“

„Hrome, to je..!“

„Věděl jsem, že vás to bude zajímat,“ podotkl Sharoon.

25 . listopadu 2327 opustil bitevní křižník Asubaja o průměru pěti set metrů oběžnou dráhu kolem Země a pustil se do prostoru. Zpráva, na kterou čekali, přišla. Červouni dodrželi dohodu s Pozemšťany, i když se stalo, že na svět, nazvaný Brulab 3, dorazil signál od zcela zmateného Červouna, zápasícího se smrtí. V tomto volání, o kterém Pozemšťané nevěděli, byli lidé nařčeni ze zrady. Bylo doporučeno obnovit jednání o spojenectví s Pány. Naléhavé volání nemělo žádný výsledek. Buď je na Tombstone nezachytili, a nebo se rozhodli je ignorovat. Důležitá byla pozice planety, na které skončila produkce molkexu. Putovala po své dráze v systému žlutého slunce, vzdáleného od Země 57 713 světelných let. Vagrat, jak se jmenovalo slunce, se nacházelo na východní straně Mléčné dráhy v okrajových oblastech s malou hustotou hvězd.

Slunce Vagrat bylo centrem zvláštního planetárního systému, který sestával pouze z kosmických zbytků. Byla tu jistá domněnka, že tu dříve existovaly dvě nebo více velkých planet, které byly zničeny blíže nespecifikovanou katastrofou. Jedna z těchto troskek, kroužící kolem Vagratu, byla velká jako Mars a jmenovala se Tauta.

Právě tam, jak ohlásili Červouni, před nedávným přistála loď s molkexovým pancířem a vysadila tam mláďata Červounů. Kromě Tauty kroužily kolem slunce Vagrat miliony větších či menších asteroidů a tímto zmatkem měl proletět křižník Asubaja. Poručík Wetzler prohlásil, že by šel raději bos minovým polem.

Každý z bodů, který se objevil na obrazovce, mohl být pro křižník nebezpečný. Plukovník Thoma Herisch měl dvě možnosti: Buď proletí mezi troskami takovou

rychlostí, že Asubaju stačí zasáhnout jen jediná, nebo poletí tak pomalu, aby měl čas manévrovat. Menší tělesa nebudou pro křižník nebezpečná a jednotlivé větší asteroidy mohou být zneškodněny. Špatné by bylo, kdyby se loď dostala do shluku asteroidů a nedokázala dost rychle najít prostor k prolétnutí.

Podle toho, co oznámili Červouni, má planeta Tauta pás několika tisíc měsíců, které se čas od času srazí a spadnou. A aby se do planetárního systému slunce Vagrat dalo bezpečně létat, bylo třeba, aby se poměry stabilizovaly ještě několik tisíc let. Čekat pochopitelně nebylo možné.

Plukovník Herisch pronikl do nebezpečné zóny a dal zapojit ochranné štíty. Čím hlouběji Asubaja pronikala do planetárního systému, tím častěji narážely do energetických polí drobné asteroidy a s jasným zábleskem hořely. Ještě menší kousky, které se ani neukázaly na obrazovkách, klouzaly v celých rojích podél ochranných štítů.

Pro loď Bluesanů, která tu nedávno prolétala, nebyl podnik ani zdaleka tak nebezpečný díky molkekoxovému opláštění.

„Dáme si kosmický slalom," vysvětloval poručík Wetzler v řídícím středisku lodi. „Doufejme, že dorazíme do cíle."

K tomu, aby člověk provedl vražedným pásem planetek ocelovou kouli o průměru půl kilometru, nestačilo jen umět skvěle pilotovat, k tomu bylo hlavně zapotřebí mít pevné nervy. Plukovník Thoma Herisch je patrně měl, protože se Wetzlerově poznámce jen usmál.

Herisch byl štíhlý, nevelký muž, který se při chůzi mírně nakláněl kupředu. Jeho obličejí věvodil orlí nos a pleť byla protkána modrými žilkami. Věk biofyzika se nedal odhadnout.

Herisch vypnul automatického pilota a společně s Wetzlerem převzal ruční řízení. Jejich cíl, planeta Tauta, měl kyslíkovou atmosféru, jež odpovídala hustotě vzduchu na pozemských horách. Podle zprávy Červounů tu bylo relativně chladno, povrch měl pouštní charakter a vegetaci jen místy.

Poručík Zimprich dřepěl na nepohodlném sedátku velitele hasičů a čekal jen na to, až bude třeba jeho mužů. Mistrovství obou pilotů zatím vedlo křižník bez nejmenších škod.

Asubaja se vnořila do oblaku kosmického prachu a ochranné štíty se rozpálily. „Kde mám dřív hasit?" zavrčel Zimprich, ale to už Herisch snižoval rychlost. Bzučení generátorů, které obstarávaly energii pro ochranné štíty, zaznívalo až na velitelský můstek.

Přesto se pancéřovaná bitevní loď, obklopená energetickým polem, nezadržitelně blížila vytčenému cíli.

Gregory Burnett zapečetil poslední bombu s náplní oxidu vodíku a zvedl hlavu. Obvyklé zvuky lodi se během poslední půlhodiny změnily a přidalo se sotva znatelné chvění. Bzučení generátorů přešlo v dunění.

Žádný ze tří vědců nebyl kosmonautem a nové zvuky je znepokojovaly. Zejména

Dr. Sharoon byl pořád nervóznější.

„Měli bychom se zeptat, co se to děje," navrhl.

Dr. Kerrick převzal zapečetěnou bombu, předal ji dál, kde jí namontují pohon a zvedl oči k Sharoonovi.

„Já si nedělám starosti. Kdyby se něco dělo, tak nás uvědomí jako první, protože my tu máme to nejcennější, co tahle loď nese," prohlásil.

„Přesto by neškodilo, kdyby s námi ztratili pár slov. Vadí mi, že s námi jednájí jako s malými dětmi," řekl Burnett.

Jeden z techniků zakašlal a Burnett jej sjel pohledem. „Máte snad něco proti tomu?" zeptal se podrážděně.

„Ne. Konečně, každý si musí nějak odreagovat strach."

Burnett už chtěl rozhořčeně protestovat, ale uvědomil si, že ten člověk má vlastně pravdu.

„Vysvětlím vám co se děje," pokračoval technik. „Prolétáme rojem asteroidů a to dunění znamená zvýšený výkon generátorů, které dodávají proud do ochranných energetických polí."

„Znamená to, že už nejsme ve fázi lineárního letu?"

Technik se soucitně zadíval na doktora Sharoona. „Ovšemže ne. Blížíme se k cíli."

V reproduktoru to zapraskalo. „Mluví k vám velitel," zazněl Herischův hlas. „Máme potíže. Prolétáme zónou, přeplněnou zbytky zničených planet. Cestu si patrně budeme muset prostrítlet. Od této chvíle platí zvýšená pohotovost."

„Kde jsou naše ochranné oděvy?" sháněl se Dr. Sharoon.

Burnett silou vůle přemáhal vzrůstající neklid. Dr. Kerrick si sundal plášť a odhodil jej na stůl. „Musím vědět, co se děje," prohlásil a zamířil ke dveřím.

V tu chvíli se celá loď otřásla. Dr. Kerrick ztratil rovnováhu, byl vržen na stůl, v poslední chvíli se ho zachytil, a zbledl.

„To byl jen slabší náraz," informoval jej starší z obou techniků. „Nic strašného."

„Je loď poškozena?" zeptal se doktor Sharoon.

„Kdepak! Na ochranný štít narazil nějaký malý kamínek."

Dr. Kerrick se oběma rukama držel stolu. Z jeho výrazu zmizel nevlídný výraz a zůstal jen čistý strach.

Burnett v duchu proklínal Jickse a byl by raději, kdyby si Dr. Kerrick místo něj vybral doktora Lessingera.

Asubaja se otřásla dalšími dvěma nárazy a Burnett si div nepřekousnul jazyk. Dr. Sharoon navrhoval, aby se uchýlili do záchranných člunů.

Z reproduktoru opět zazněl hlas plukovníka Herische: „Prolétli jsme."

Podle plánu bude na planetu Tauta vysazena stovka specialistů pod Herischovým velením, mobilní laboratoř, létající obrněnce a těžká děla. Křižník Asubaja se stáhne do kosmického prostoru a kryt miliony planetek bude kroužit po oběžné dráze kolem Vagratu, dokud nebude splněn úkol.

Gregory Burnett považoval původně tento plán za snadno uskutečnitelný, ale poslední události změnily jeho mínění.

Asubaja se bez pohromy dostala přes pás asteroidů a vlétla do řídké atmosféry planety Tauta. Pokusit se vypočítat oběžné dráhy všech satelitů planety bylo takřka nemožné, i kdyby se o to vůbec někdo chtěl pokoušet.

Plukovník Herisch počítal s tím, že Asubaja při přistání sníží počet měsíců aspoň o dvacet, ale to nebylo podstatné, protože planeta si přitáhne další trosky, které se náhodou dostanou do jejího gravitačního pole.

Roj asteroidů stále vířil, takže vypadal jako nějaký obří kaleidoskop, znázorňující kosmické děje.

Čtyři astronomové sledovali na přístrojích, co se odehrává kolem planety a Herisch s Wetzlerem naváděli loď k náhorní plošině, která se objevila na jejich monitoru.

Wetzler spustil antigrav a vysunul přistávací opery. Obrovský křížník dosedl na povrch planety se sotva znatelným cuknutím.

„Až bude vysazeno speciální komando, dostanete Asubaju na relativně bezpečnou oběžnou dráhu," řekl Herisch poručíku Wetzlerovi. „Pomocí vysílačky zůstaneme ve spojení."

Na Wetzlerovi bylo znát, že by byl raději na plukovníkově místě, ale nebyl vědec a kromě toho byl z vojenského hlediska podřízený veliteli a musel respektovat subordinaci.

Příštích několik hodin se horečně pracovalo. Členové experimentálního komanda byli vysazeni společně se svými přístroji, létajícími obrnenci a pojezdovou laboratoří. Venku přistály i zbraně a zakrátko si specialisté zřídili tábor. Pro většinu mužů nebyl vstup na cizí planetu ničím neobyčejným. Přesně věděli, co mají dělat.

Křížník Asubaja odstartoval.

Gregory Burnett společně s doktorem Kerrickem a Sharoonem opustil palubu mezi posledními. Nedůvěřivě se rozhlížel a jako všichni měl i on na sobě speciální oděv, uzpůsobený k létání.

Tři vědci pomalu kráčeli k pojezdové laboratoři. Burnett si mezi specialisty připadal úplně zbytečný a Dr. Kerrick taky.

„To bych rád věděl, proč nás tahají sebou," zavrčel.

Dr. Sharoon byl tak zaujatý pozorováním neznámé krajiny, že ani nevnímál. Po chvíli se otočil k Burnettovi:

„Nějak se tu necítím," zašeptal. „Nikdy jsem neviděl tak podivně pustou krajinu."

„Není divu," prohlásil ohromný muž, který k nim přistoupil. „Na téhle planetě byly kovobylky, a ty po sobě zanechávají jen pustinu." Zvedl hledí své přílby a ušklíbnul se. „Níc méně nepotřebujeme kyslíkové přístroje."

Dr. Kerrick ukázal palcem na pojezdovou laboratoř. „Kdy máme nastoupit? Stojíme tady a nevíme, co máme dělat."

„Já se jmenuju Drude," představil se veliký muž, a patřím ke skupině, která má

zkušenosti s Bluesany. Jestli chcete vědět něco o ty pojízdný bedně, tak se obraťte na doktora De Fořta," prohlásil.

Dr. Sharoon se zatvářil, jako by kousnul do citrónu a Kerrick zavrčel cosi zcela nesrozumitelného.

„Co je?" zeptal se Burnett, „vy ho snad znáte?"

„Ano," odpověděl Dr. Kerrick. „Tomu se bohužel nedalo vyhnout. Když vás... hm... přemlouvali, abyste se dostavil na palubu lodi, navštívil nás. Je vedoucím pojízdné laboratoře."

„No a? Je to snad upír, který saje lidem krev?" řekl Burnett.

Drude se zasmál a šel pomáhat s instalací ochranného systému. Burnett se za ním díval se smíšenými pocity.

„Vypadá to, jako by se náhorní plošina změnila v pevnost," poznamenal. „Očekává se snad nějaký útok?"

Kerrick si jej změřil soucitným pohledem, a pak učinil gesto rukou, které jako by objímalo celou planetu. „Víte vůbec, kolik je tady drahocenného mollexu?" Aniž čekal na odpověď, pokračoval: „My nejsme jediní, kdo se o něj zajímá. Každou chvíli tu může přistát loď Bluesanů."

„Co by se stalo, kdyby nás tu našli?" zeptal se Burnett.

„Rozstřílejí nás na kusy," oznámil pochmurně Kerrick.

„Máme rakety," ozval se nepřiliš přesvědčivě Sharoon.

„Kdo nám zaručí, že ten krám působí i na mollexové opláštění lodí Bluesanů? Kromě několika málo pokusů máme jen ujištění těch mužíčků ze Sigy."

Náhle se ozval zvuk, jako když se otírá kov o kov. Burnett vzhlédl a škubnul sebou.

Ve dveřích stálo kolečkové křeslo, jaké stále ještě používají lidé s amputovanými údý, kteří z nějakých důvodů nemohou nosit protézy. V křesle seděl muž. Jeho obličej byl velice vyzábělý s vysedlými lícními kostmi a hluboko zapadlými očima. Místo nosu měl tento muž umělohmotnou protézu a ústa byla jen bezkrevnou přímkou. Protože neměl na sobě ochranný oblek, bylo vidět, že polovina jeho lebky je zcela holá. Lebeční kost doplňovala kovová destička.

„To je doktor De Fort," řekl Dr. Kerrick skřípavým hlasem.

De Fort se podíval na Burnetta tak, jako by bez obtíží pronikl pohledem do jeho nitra. „Pokud byste se nepolekal," poznamenal příjemným hlasem, „tak bych se na uvítanou usmál."

„Nevěděl jsem. . ." začal Burnett, ale De Fort jej zarazil rychlým pohybem ruky. „Pojďte dovnitř. Je načase, abychom si obstarali nějaký mollex pro naše pokusy."

Burnett si chvíli lámal hlavu, co to je za emoci, která vyzařuje z pohledu toho člověka. Cestou do laboratoře to pochopil. Dr. De Fort někoho strašlivě nenáviděl.

Historii Dr. De Forta se Burnett dověděl od Dr. Kerricka.

Martin De Fort býval nadějným vědcem a v loňském roce přistál společně s nevelkým týmem na planetě, kde měl zkoumat zvláštní druh krystalů.

Osud jej ovšem zavál na planetu, na které byly nakladeny vejce kovobytek. 4. srpna

2326, kdy došlo ke gravitačnímu rázu, který vrhl řadu planet vstříc přílivu kovobylek, byl De Fort ještě na oné planetě.

Když přišly kovobylky, byl Dr. De Fort odříznut od své lodi, ale s vypětím všech sil se mu podařilo dostat na palubu. Muži, kteří zůstali, byli tak zmateni, že po něm stříleli.

To, co z De Forta zbylo, tehdy vtáhli do lodi a uprchli z planety smrti. Martin De Fort nikdy nedával vinu za toto strašlivé neštěstí mužům, kteří stříleli,

Když se po šesti měsících mohl začít pohybovat na kolečkovém křesle, cítil nenávisť jen ke kovobylkám.

A protože byl odborník na neobvyklé struktury nerostů, přiletěl sem, aby své vědomosti využil při zkoumání molkek.

Nenávisť, která byla hybnou silou veškerého jeho jednání, učinila z Dr. De Forta vůdčí osobnost ve výzkumu nedostižného materiálu. Vědec se nijak netajil tím, že mu jde především o zničení Červounů a Bluesanů, kteří jsou zodpovědní za šíření kovobylek.

„Je nemocný na těle i na duši," zakončil vyprávění Kerrick. „Hlavně mu nedávejte najevo soucit nebo ohledy."

Burnetta znepokojovala myšlenka, že bude delší dobu pospolu s tímto podivným člověkem. Utěšoval se jen tím, že laboratoř budou patrně využívat i další vědci a s De Fortem nepříjde nijak často do styku. Přesto mu byl nepříjemný.

Burnett si musel připustit, že od okamžiku, kdy jej Jicks srazil z barové stoličky, se dostal do zcela nového prostředí. Nebylo v něm nic z té bujaré atmosféry, kterou byl obklopen na Zemi. Tady nebyl ani čas ani chuť na žertování. Ze všeho tu číselná hrozba invaze Bluesanů.

Burnett chápal, jak strašně je ohroženo celé lidstvo a jak je důležité objevit co nejdříve látku, schopnou ničit molkek. Při takovém cíli bylo nepodstatné, že musí spolupracovat s lidmi jako je Dr. Kerrick nebo De Forte.

„Je to kapacita," zazněl do Burnettovy myšlenky Kerrickův hlas, „a nebýt toho neštěstí, dotáhl to daleko."

„Měli bychom se podívat na zařízení laboratoře," řekl Dr. Sharoon, kterému byl rozhovor nepříjemný. V té chvíli se rozlétly dveře a Dr. De Forte vjel dovnitř.

„Dostali jsme hlášení z Erica Manoliho," oznamoval. „Perry Rhodan nám posílá jednoho Červouna."

Burnett chtěl cosi říct, ale zarazil jej Kerrickův varovný pohled. De Fort dojel doprostřed místnosti a lampa ozářila stříbrnou polovinu jeho lebky.

„Červoun jako náš spojenec," řekl a ostře se zasmál. „Skvělá myšlenka. Stejně dobře můžeme spáchat sebevraždu."

„Máme spojeneckou smlouvu," připomněl mu Sharoon. „Až dosud ji neporušili. Bez jejich pomoci bychom tu nebyli."

„Jste si tím jistý? Copak nevíte, jak jsou nebezpeční? Jednoho dne budete muset vyklidit Zemi pro jejich mláďata!"

„V tomto individuálním případě jde o něco jiného.“

Burnett chvíli mlčky naslouchal diskusi obou vědců, pak se ale rozhodl jít ven, aby viděl vlajkovou loď Impéria a Červouna, které znal jen z obrázků.

Cestou ke dveřím jej předjel Dr. De Fort, který obratně řídil svoje křeslo. „Mladý muži!“ oslovil jej tiše, „buďte opatrný, aby vás to zvíře nerozdrtilo.“

Burnett se zamračil a šel dál. Po chvíli se překvapeně zastavil. Něco v hlase Dr. De Forta jej ujistilo, že varování bylo myšleno naprosto vážně.

Bytost, podobná předpotopní příšeře, se otočila. Rhodan zapnul translátor a v duchu přemítal, jak by měl Červounovi vyjádřit dík. Už to, že se tento gigant nalézal na palubě vlajkové lodi Eric Manoli, svědčilo o důvěře, kterou měl v Pozemšťany. Pomoc, kterou poskytoval, zdaleka překračovala rámec smlouvy, uzavřené mezi oběma živočišnými druhy.

Rhodan Červouna znal. Byl to Petříček, který jako první svého druhu navázal kontakt s lidmi, jmenovitě s kapitánem Firkoltem a jeho muži.

„Nebudeme přistávat,“ řekl Rhodan do translátoru a tento velmi cenný přístroj převedl slova na impulsy a vyslal je do Červounova mozku, kde je převedl na symboly. „Budeš muset vyskočit, až se dostaneme co nejbliž k povrchu planety. A děkujeme ti, že jsi ochoten pomoci našim vědcům.“

Petříček, který se jako první Červoun vzeprél Bluesanům, se pohnul. „Co dělám, škodí Gatasanům,“ řekl přes translátor.

„Naši muži naTautě vědí o tvém příletu a už tě čekají,“ pokračoval Rhodan. „Domluv se s plukovníkem Herischem, který vede výzkumnou skupinu.“ Pak na okamžik zaváhal a dodal: „Je tam taky jistý doktor De Fort, který se pohybuje jen na kolečkovém křesle. Tomu jdi raději z cesty.“

Petříček nepochopil. „Máme smlouvu,“ prohlásil, „takže by každý příslušník tvého národa měl být rád, že vám pomáhám.“

„Tak jednoduché to není,“ usmál se Rhodan. „My lidé jsme individualisté a smlouva nezabrání mít jiné mínění.“

„Pak jsou ovšem smlouvy bezcenné,“ řekl logicky netvor.

„Ne,“ odporoval Rhodan, „Dr. De Fort je proti smlouvě, ale musí se podle ní řídit, protože většina ji schválila.“

„Podřizuje se vždycky menšina většině?“

„Někdy je tomu právě naopak,“ řekl zamyšleně Rhodan, „zejména v případech, kdy se neví, čím myšlenka je lepší.“

Červoun patrně chvíli přemýšlel. „Ty jsi nejvyšší u svého lidu?“ zaznělo konečně z translátoru.

Rhodan stáhl hubený obličej a přikývnul.

„Dobrá. Pak jsi nejmenší menšina, jakou si lze představit, ale přesto neustále rozhoduješ o většině, která zahrnuje i jiné lidi. Víš vždycky přesně, jestli se tvoje rozhodnutí shodují s tím, co chce většina?“

„Ne, ale pokouším se dělat to, co považuji za dobré."

„O to se nejspíš pokouší i Dr. De Fort a ze svého hlediska je v právu. Jak víš, že většina souhlasí s naší smlouvou? Uzavřel jsi ji po poradě se svými přáteli?"

„Nemohu vypisovat volby před každým rozhodnutím."

„V lidské společnosti panují příliš komplikované vztahy a nejspíš to nikdy nepochopím. Proč nemáte kolektivní vědomí?"

Rhodan byl rád, když z reproduktoru zazněl dunivý hlas a přerušil jejich diskusi: „Jsme dost nízko. Děťátko může vyskočit," oznamoval velitel vlajkové lodi Kors Dantur.

Petříček tvrdošíjně opakoval otázku a Rhodan odpověděl: „Až budeme mít kolektivní myšlení, bude to konec lidstva."

„Pane, opusťte prostor," řekl službu konající důstojník.

Rhodan vypnul translátor a vyklouzl z přetlakové komory. S Červouny by člověk mohl diskutovat celé hodiny.

Na obrazovce se objevil tábor komanda specialistů a Kors Dantur okomentoval výsadek se svým typickým černým humorem: „Doufám, že jim spadne rovnou na hlavu."

Petříček přistál dobrých dvě stě metrů od náhorní plošiny a Eric Manoli zmizel ve výšinách. Pro loď tohoto typu neznamenal pás asteroidů žádné nebezpečí.

Dr. Kerrick a Dr. Sharoon se pokoušeli získat vzorky molhexu. Burnett a Dr. De Fort sledovali, jak plukovník Herisch vychází z velitelského stanoviště a jde pozdravit Červouna.

„Tak se na něj podívejte," řekl De Fort s nezastíranou nenávistí. „Jakmile dosáhne jistého věku, začne klást vejce a další svět bude zcela zpustošený."

„Ta bytost přichází jako náš přítel," namítl Burnett. „Pokuste se na to jednou podívat z tohoto zorného úhlu."

De Fort neodpověděl a vyjel ven. Burnett vyšel také a zamířil ke kupoli, kde bylo velitelství. Červoun, vedle kterého plukovník vypadal jako trpaslík, přinesl z lodi Eric Manoli dva translátory. Kolem něj stálo asi dvacet specialistů, mezi nimi i Kerrick a Dr. Sharoon.

Jakmile si Kerrick všimnul Burnetta, kývnutím si jej přivolal a zklamaně mu oznámil: „Nemůžeme najít ani jediný kousek molhexu. Červoun tvrdí, že už je všechen odvezen."

Než mohl Burnett odpovědět, promluvil Herisch: „Jsi si jistý, že veškerá produkce molhexu zmizela?" Pak na okamžik vypnul překládačí přístroj a otočil se k vědcům: „Petříček se našel. V odvezení molhexu vidí porušení dohody ze strany Bluesanů a tvrdí, že na Tautě musí být asi šest Červounů."

„Je to zločin," prohlásil Petříček do translátoru.

Vědci začali mluvit jeden přes druhého a Herisch zvedl obě ruce. „Pánové, dovolte, abych já rozhodl, co dělat"

„Tady není co dělat!“ vykřikl malý, hubený mužík. „Jestli tu Bluesané už byli, můžeme to zabalit.“

„Snad se Červoun mylí,“ řekl rozvážnější vědec. „Sotva může vědět, co se odehrává na odvrácené straně tohoto světa.“

Herisch se zeptal, ale odpověď nebyla příliš povzbudivá. Červoun pravil, že Bluesané teď potřebují moikex více než kdy jindy, ale slíbil, že se zeptá zbylých Červounů. Burnett, kterému začínal vadit příliš řídký vzduch, zaklapnul helmu a spustil kyslíkový přístroj.

Po několika minutách Červoun prostřednictvím vysílacích schopností svého mozku zjistil, že na Tautě je jeden jediný kokon, ze kterého se má vylíhnout Červoun.

To ovšem nemohlo zachránit jejich podnik. Než najdou jinou planetu, na které budou lidé moci provádět pokusy, uplyne příliš mnoho času.

„Během hodiny vám oznámím, kdy se vrátí Asubaja,“ oznámil plukovník Herisch. „Opustíme planetu.“

Specialisté se stáhli do kupole velitelství a týmy, které se už rozešly, byly zavolány nazpět. Náhorní plošina, která se ještě před hodinou podobala mraveništi, osiřela. I Petříček se stáhl, aby navázal spojení s dosud nenarozeným Červounem.

Dr. Kerrick řekl Burnettovi: „Co tady tak okouníte? Na jiné planetě budeme mít větší štěstí.“

„To už může být pozdě,“ připomněl mu Burnett.

Dr. Sharoon se k nim připojil a všichni tři se stáhli do laboratoře. Těžká děla, která Herisch rozestavěl kolem tábora, vypadala jako dravci, kteří marně číhají na svou kořist.

Dr. De Fort byl v laboratoři a přivítal je slovy: „Na tomhle světě patrně nenajdeme žádný molkex. Dotazoval jsem se u několika skupin, ale bez úspěchu. Prý poletíme jinam.“

„Herisch bude volat Asubaju,“ řekl Kerrick.

De Fort přejel přes práh pokusné místnosti. „Všechno už bylo zařízení a teď jsme nuceni konstatovat, že Tauta není nic jiného než ohlodaná pustina.“

„Bluesané porušili smlouvu s Červouny, a tím se s konečnou platností stali nepřáteli,“ konstatoval Dr. Sharoon.

„Já těm příšerám nevěřím,“ řekl De Fort. „Druh, který tak lpí na pokračování svého rodu, je vždycky nebezpečný.“

Burnett už věděl, že tento vědec si nenechá ujít jedinou příležitost k vyslovení odporu k Červounům. De Fort zvedal hlas jako volající na poušti, ale Burnett se domníval, že jediné nebezpečí v současné době představují Bluesané. Hlídkové lodi Flotily hlásily, že Gatasané shromažďují bojové svazy a všechno nasvědčovalo tomu, že jde o přípravu k boji.

Burnett se rozhodl, že bude De Fortovy nářky ignorovat.

„Máme snad demontovat naše bomby?“ ptal se Dr. Sharoon.

„Zatím počkejte,“ řekl De Fort. „Plukovník ještě nedal rozkaz k návratu. Pojděte

sem pánové," pozval je ke stolu, „musíme se přesvědčit, jestli v těchto vzorcích nenajdeme alespoň stopy molhexu."

Burnett pokrčil rameny. Na této planetě molhex nebyl.

Poté, co se mu podařilo zadržet na čtrnácté planetě Verthova systému osmačtyřicet Pozemšťanů, byl Leclerc jmenován velitelem ohromné diskové lodi s molhexovým opláštěním.

Loď byla dvakrát tak velká jako první, a přesto byl tento Gatasan zklamán. Počítal s tím, že bude povýšen nejméně na velitele svazku, ale cesta vzhůru nebyla tak snadná.

Mezi velkou a malou lodí nebyl nijak podstatný rozdíl. Posádky bylo o několik mužů víc, velitelská místnost luxusněji zařízená a zvětšil se jeho respekt. To poslední bylo následkem spíš předešlého činu než současného postavení.

Leclerc brzy pocítil, že zapadl do staré rutiny a obával se, že dříve přijde stáří než další povýšení. Věděl, že bude válka, vesmírné střetnutí nepředstavitelných rozměrů. V té se bude moci opět osvědčit - pokud nezemře.

Válka, střety v prostoru, lité boje o jednotlivé světy. Tato představa Gatasan ani neodpuzovala, ani nenaplnovala nadšením. Jeho druh prostě potřeboval životní prostor.

O naprostém zničení obyvatel cizího Impéria bylo rozhodnuto a na velitelských stanovištích diskových lodí se diskutovalo o jeho provedení.

Leclerc ani na okamžik nezapochyboval o vítězství. Žádná zbraň nemohla prorazit molhexové pancéřování diskových lodí a naopak, jejich torpéda zničí každé kulové plavidlo.

Leclerc naslouchal monotónnímu bzučení přístrojů na velitelském pracovišti, tikání počítače i cvakání stále běžícího zaměřovače.

Poplach jej zastihl natolik nepřipraveného, že sebou ve velitelském křesle trhnul. Levou rukou bleskově zvedl opěradlo křesla a pravou zapnul monitor přímo nad křeslem.

„Pětidimenzionální impuls z Vagratova systému," zaznělo z reproduktoru.

„Vypadá to, že se jedná o Červouna."

Leclerc opět vypnul monitor, zadoufal, že nikdo nebyl svědkem jeho reakce a horečně přemýšlel. Za normálních okolností by teď měl zavolat do štábu, co tam vědí o sbírání molhexu ve Vagratově systému. Přesto se rozhodl počkat.

„Zjistit, zda jsme jediná loď v blízkosti planetárního systému," nařídil Gatasan.

Muži se pustili do práce a o chvíli později sdělili veliteli, že nejbližší Vagratovu systému jsou právě oni. Leclerc potlačil vzrůstající vztek nad úkolem, který jej nevyhnutelně čeká, a vydal rozkaz zavolat hlavní štáb.

Krátce nato ze štábu dostal zprávu, že na planetě Tauta přistála loď a odvezla šest Červounů a nasbíraný molhex. Signál, který byl zachycen, jistě pochází od Červouna, kterého tam omylem nechali a Leclerc obdržel rozkaz naložit jej.

Gataský velitel lodi neměl obličeje, kterým by vyjadřoval hnutí duše, ale i ze slov

bylo patrné, že tímto úkolem není nijak poctěn. Disková loď ovšem podle rozkazu okamžitě změnila směr.

Na obrazovce se objevil plukovník Herisch a Burnett zavolal na Dr. Kerricka: „Dostaneme návštěvu.“

Kerrick si otřel ruce o plášť. „Koukám, že má naspěch.“

Něco se stalo, říkal si Burnett. Herischovo držení těla se změnilo a ani ruce mu nevisely normálně podél těla.

Jen plukovník zmizel z obrazovky, už se objevil ve dveřích a rozhlédl se. „Zavolejte doktora De Forta. Stalo se něco nepředvídaného,“ řekl naprosto klidným hlasem.

Zaznělo zaskřípění koleček invalidního vozíku. „Slyšel jsem vás, plukovníku. Co se stalo?“

„Červoun vyslal signál, který vedl k jeho zaměření,“ hlásil Herisch. „My jsme to nezaznamenali, ale poručík Wetzler nám oznámil, že na palubě lodi Asubaja ten signál zachytili. Když jsem se Červouna přímo zeptal, sdělil mi, že tím signálem chtěl přilákat molkekoxovou loď Bluesanů.“

„Kdo si hraje s ohněm, musí počítat s tím, že se popálí,“ konstatoval Dr. De Fort.

Burnett z jeho hlasu vycítil triumf. Byl tu hmatatelný důkaz o proradnosti Červouna.

„Na tohle teď není čas,“ řekl ostře Herisch. „Nepřipustím žádné diskuse. Máme jen dvě možnosti: Rychle utéci nebo vyčkat do přiletu Bluesanů.“

„Neodletíme,“ řekl okamžitě Kerrick. „Ať Červoun vidí, jak se vyrovnáme se situací, do které nás dostal.“

„Já si rád poslechnu, co na to plukovník,“ řekl De Fort.

Herisch odpověděl: „Přiletěli jsme sem proto, abychom vyzkoušeli účinek naší nové zbraně. Splnění úkolu zprvu ohrožoval nedostatek molkexu, nyní...“

Burnett už tušil, co má velitel na mysli a doufal, že Kerrick i ostatní začnou kategoricky protestovat.

„Vy chcete počkat, až loď s molkekoxovými pancíři přistane, aby odvezla Červouna,“ prohlásil věčně Kerrick. „Posléze považujete za reálné vyzkoušet rakety s náplní oxidu vodíku přímo na ní, tedy pokud budeme ještě naživu.“

„Máte lepší návrh?“ zeptal se velitel.

Kerrickův vždy pochmurný obličej ještě o poznání zvážněl. „Já jsem vědec. Vy musíte vědět, co děláte. Pokud si to přejete, tak zůstaneme.“

„Samozřejmě, že zůstaneme,“ přisadil Dr. De Forte.

„Od tohoto okamžiku bude každý muž nosit bojový oblek,“ nařídil Herisch. „Rozkaz platí i pro setrvání v laboratoři. Děla dostanou obsluhu a speciální rakety budou odjištěny.“

Burnett stál na místě, ze kterého mohl dobře sledovat výraz obličeje doktora De Forta. Vyčetl z něj hluboké uspokojení. Vědci bylo lhostejné, že dojde k boji, on žil

jen svou pomstou, která mu byla dražší než vlastní život.

Burnett ovšem neměl v úmyslu ukončit život na planetě Tauta a v duchu uvažoval, jak Herische přimět k tomu, aby De Forta během boje nějak zničili. Muž na invalidním vozíku jim mohl být nebezpečný tím, jak bezhlavě půjde proti Bluesanům.

„Druhý Červoun se vylíhnul a je na cestě sem," pokračoval Herisch. „Přesvědčil jsem Petříčka, aby se oba drželi dál odtud, aby nás Bluesané hned nenašli. Souhlasil a dohodli jsme se, že Gatasany vlákáme do pastí."

„Stejně nás zradí," prohlásil De Fort.

Herisch šel ven a Burnett jej následoval. Plukovník se na chodbě zastavil: „Vy patříte k vědcům, kteří se už na Zemi zabývali pokusy souvisejícími s molkexem?"

„Ano. Jsem spolupracovník Dr. Kerricka a Dr. Sharoonu."

Herisch mu položil ruku kolem ramen. „Až se to tady dá do pohybu, budu mít spoustu práce a starostí. Chtěl jsem vás poprosit, abyste trochu dohlédl na doktora De Fortu, je to těžce nemocný člověk."

Jejich pohledy se setkaly. Zdálo se, že Herisch si o De Fortovi myslí přesně totéž, co Burnett.

Vagrat stál nízko nad obzorem a jeho kotouč se přes oblaka prachu a shluk asteroidů jevil mléčně bílý.

„Brzy bude tma," podotkl Herisch. „Doufám, že Bluesané nepřiletí právě v noci."

Burnett se za ním díval. Bylo mu jedno, kdy Gatasané přistanou. Jeho život byl v každém případě v nebezpečí.

Gregory Burnett se probudil. Ze tmy slyšel pravidelné oddechování Dr. Kerricka, se kterým sdílel místnost, zatímco De Fort a Dr. Sharoon spali vedle za tenkou stěnou.

Burnett zadržel dech a napjatě poslouchal. Znovu se ozval šramot, který jej vzbudil, bylo to skřípění koleček invalidního vozíku Dr. De Forta.

Burnett odhodil pokrývku a co možná nejtišeji přešel místností. Opatrně otevřel a zahlédl, jak vozík mizí za ohybem chodby. De Fort měl na sobě svůj speciální bojový oblek.

Burnett v duchu zaklel. Nerozsvítil, aby nevzbudil Dr. Kerricka, ale chvatně si natáhl kombinézu, zaklapnul helmu, zapnul kyslíkový agregát a vyklouznul ven. Herisch nařídil vypnout všechny světlomety, ale noc na Tautě prosvěťlovalo nejméně třicet měsíců. Kupole mobilních buněk vypadaly jako spící nestvůra a k nebi hrozivě čněla děla.

Burnett byl přesvědčený, že Herisch dal postavit hlídky, ale to musel čekat i Dr. De Fort. Laboratoře, pojízdné moduly, pásová vozidla i obytné buňky poskytovaly spousty úkrytů a kromě toho byl vozík konstruován pro pohyb v extrémních podmínkách a s pohonem na všechna kolečka.

Burnett neviděl nikoho. Otevřel helmu a do obličeje mu zavál chladný vzduch. Zaposlouchal se do nočních zvuků, ale vypadalo to, jako by De Forta pohltila noc. Přestože tu nebylo žádné bezprostřední nebezpečí, Burnett cítil jak mu buší srdce.

Pak se mu zazdálo, že slyší skřípání z místa, kde objevili nějaké jeskyně. Burnett k

ním vykročil, v pravidelných odstupech se zastavoval a naslouchal. Skály na okraji náhorní plošiny vrhaly bizarní stíny, všechno kolem bylo divné a tajuplné a noc jako by vydechovala nebezpečí.

Burnett vytáhnul dezintegrátor a odjistil jej. Nikde se nic nepohnulo, v táboře si jejich odchodu nikdo nevšimnul.

Kdesi padal kamínek ze svahu a Burnett zpozorněl. Nemohl to být nikdo jiný než De Fort. Kovobylky se postaraly o to, aby na planetě nezůstalo nic živého. Ale pokud to opravdu je on, co dělat? Vědec možná jen nemohl spát a proto jel ven.

Burnett klopýtnul o kámen a málem by byl upadl. Tábor už nebylo vidět a mladý vědec pohlédl k nebi, na kterém někde, bezpečně schovaný mezi troskami, kroužil křižník Asubaja.

A najednou se asi dvě stě metrů před ním objevilo světlo, ale ať se rozhlížel jakkoliv, neviděl nic jiného, než to jediné kovové zablýsknutí.

Burnett si teď byl jistý, že De Fort k jeskyním letěl, což umožňoval speciální bojový oblek, a několikrát přistál, aby se orientoval. Právě při přistání bylo slyšet skřípění.

Mladý muž chtěl nejdřív zavolat Herische, ale jaký by mu uvedl důvod? Nakonec se rozhodl, že zavolá až zjistí, co se tu děje.

Rychlá chůze v řídkém vzduchu ho unavovala víc, než očekával, ale nechtěl zavírat helmu, aby neztratil alespoň částečný kontakt. Cesta teď byla tak špatná, že Burnett musel zastřít zbraň zase za opasek, aby dokázal udržovat rovnováhu. Nakonec se mu do cesty postavily skály, které musel přeletět. Šlo to lip, než si myslel, a to neměl žádný cvik.

V jedné z jeskyní svítilo slabé světlo a ve vchodu byl De Fort. Teď už bylo třeba zavolat Herische, ale Burnett přesto chtěl přijít věci na kloub sám. Najednou téměř vykřiknul.

De Fort sestavoval malé dělo.

Burnett se roztřásl. Vědec chtěl střílet, a to na něco, co je tak veliké, že na to nestačí osobní zbraň.

Řešení se nabízelo samo: Dr. De Fort chtěl nejspíš střílet na Červouny, které nenáviděl tak, že jej to zbavovalo střízlivého rozumu. De Fort měl patrně v úmyslu počkat na přilet Bluesanů, a pak zahájit svůj vlastní boj. Ačkoliv to bylo šílené, Burnett pocítil cosi jako obdiv. A pak vešel do jeskyně a hlasem, který sám nepoznával, pronesl:

„Dobrý večer, pane De Forte! Neruším vás?“

Čas: 26. listopadu 2327, 20.36 hodin standardního času.

Místo: Velitelský prostor bitevního křižníku Asubaja.

Lokalizátor hmotných těles ohlásil pohyb vesmírného plavidla o průměru pěti set metrů. Praporčík Hastings a poručík Wetzler se naklonili nad přístrojem.

„Nejspíš nám chce zkřížit cestu nějaký asteroid.“

Poručík Wetzler zavrtěl hlavou. „Ne, Hastingsi, myslím, že to jsou Bluesané. Herischovi můžeme jen přát štěstí.“

Čas: 26. listopadu, 20.42 standardního času

Místo: Disková loď pod velením Gatasana Leclerca

Radiopřijímač začal opět vysílat a Leclerc se naklonil nad přístrojem.

„Signály přicházejí z odvrácené strany," prohlásil klidně. „Tak tam tedy vězí ten náš chlapík.“

Klidně se opřel do křesla, protože to, co jej očekávalo, byl jen rutinní zákrok.

De Fort se otáčel, jako by během pohybu přemýšlel o tom, co udělá. I on měl otevřenou přilbu a kovová součást jeho lebky se leskla ve světle reflektoru.

„Tak vy jste mě špehoval," řekl nepřirozeně klidně.

„Se souhlasem velitele," odpověděl Burnett. „Co znamená tady to vaše dělo?" a ukázal ke vchodu.

De Fort neodpověděl, ale jednal tak rychle, že Burnett nestačil ani vykřiknout. Invalida se rozjel proti jeho nohám a srazil Burnetta na zem. Neuvěřitelně obratně vycouval a opakoval útok. Burnett málem omdlel, ale z posledních sil se vrhnul stranou, takže De Fort potřetí udeřil do prázdna. Pak zapnul pohon k létání, dostal se až ke stropu a prudce padal.

Burnett se zvedl a chtěl sáhnout po dezintegrátoru, ale De Fort už zaútočil. Invalidní vozík se řítí dolů sebevražednou rychlostí, takže mladý muž mohl zareagovat jen automaticky. Zmáčknul startér svého obleku a okamžitě byl vynesena do výše. Ani nevěděl, jak se mu pod stropem jeskyně podařilo přibrzdit. De Fort těsně nad zemí otočil.

„Přestaňte!" křičel Burnett a tasil dezintegrátor, jenže De Fort měl svou zbraň rovněž v ruce a spustil palbu. Burnett chtěl uhnout, narazil do skalního výstupku a sklouznul podél něj dolů. Jeho výkřik bolesti zanikl v šíleném smíchu.

De Fort byl přímo uprostřed jeskyně a klidně mířil. Burnett zvedl zbraň a bez rozmýšlení vypálil. Kámen, ležící před invalidním vozíkem, se rozpadl a Burnett měl dokonalý výhled. De Fort minul.

Burnett se zatím vzpamatoval a skočil do úkrytu za skály. De Fort se přestal smát, ale místo toho zaznělo skřípění koleček jeho křesla. Vědec jel ke skalám a mířil přímo na ně. Pod palbou dezintegrátoru se kameny rozpadaly a Burnettovi bylo jasné, že dříve nebo později bude stejně muset opustit úkryt.

Riskoval krátký pohled do jeskyně: De Fort se podobal spíš démonovi než člověku. Z nezraněné poloviny lebky mu visely prameny vlasů a plet' kolem plastických náhrad v obličejí byla zarudlá. Zapadlé oči divoce svítily.

„Pojďte ven!" vykřikl chraptivě De Fort. Burnett už ležel na zemi, zaklapnul helmu a zapnul ochranné silové pole svého obleku. Když náhle vyskočil, De Fort vykřikl a zároveň vystřelil. I on už měl zapojený ochranný systém.

De Fort byl invalida, ale jen fyzicky. Mozek mu pracoval bezvadně. Jako první si

uvědomil situaci a bez zaváhání zahradil vozíkem východ z jeskyně. „Tudy neprojdete," řekl Burnettovi.

Burnett se blížil a De Fort jej sledoval dravčíma očima. „Stůjte, nebo vás zabiju!" zasyčel.

„Vrátíte se se mnou do tábora," řekl Burnett. Byl rozčilený, ale ruce se mu netřáslly a hlas měl klidný. Neměl prakticky žádné zkušenosti s bojovými obleky a nevěděl, jak přesně působí jejich ochrana. De Fort se nečekaně rychle sehnul pod vozík a vytáhl dlouhou tyč, která jistě patřila k dělu. Burnett už nestačil zareagovat. Tyč prorazila jeho oblek, jenž byl ochranou pouze proti laserovým a energetickým zbraním, a udeřila jej do ramene. Burnett se zapotácel, nedokázal udržet rovnováhu a upadl. De Fort okamžitě vyjel a přitisknul jej vozíkem k zemi.

De Fort se zastavil kolečkem přímo na hrudi mladého muže, rychle se sehnul, vypnul ochranu jeho obleku a namířil zbraň. Burnett se pokusil vyprostit, ale vozík vážil snad metrů.

„Nehýbejte se!" nařídil De Fort a zvedl dezintegrátor. „Vypnul jsem vysílačku ve svém obleku, nikdo nás neslyší a vy budete mlčet."

Burnett věděl, že jeho život závisí na rozmaru šíleného vědce, který byl schopen ohrozit celý projekt a musel si přiznat i svůj podíl viny. Dávno měl zavolat Herische.

„Vypněte svou vysílačku. Levou rukou!" nařídil De Fort.

Burnett splnil jeho rozkaz. „Proč to děláte?" zeptal se.

De Fort se zasmál a uvolnil jeho opasek, bez kterého nemohl létat ani zapnout ochranné pole. „Budete zcela bezmocný. Samotný oblek vám není k ničemu a nemůžete se ani domluvit s posádkou na základně."

„Až přijdou Bluesané, budu bez ochrany."

„To jste měl uvážit dřív," pravil De Fort a přitáhl k sobě opasek. Sjel z Burnettova těla a nařídil: „Vstaňte!"

Burnett chtěl sebrat svou zbraň, ale De Fort ji zničil jedinou střelou ze svého dezintegrátoru. „A teď společně dokončíme tady to dělo," prohlásil.

„Chcete střílet na naši základnu?" zeptal se Burnett.

„Jakmile Gatasané přistanou, dojde k boji, ve kterém bude dříve nebo později zničena," prohlásil De Fort a Burnett pochopil, že vědec je svým plánem natolik posedlý, že jej nic nedokáže zadržet. „Červouni budou bojovat na naší straně. Jak se objeví, přivítám je odpovídajícím způsobem."

„Vy si opravdu myslíte, že ta stvoření zničíte?"

De Fort ukázal na cosi schované pod plachtou. „S našimi bombami, plněnými oxidem vodíku, jistě. Dal jsem si čtyři stranou."

„Zahráváte si s životy stovky lidí," obvinil jej Burnett a rychle pokračoval: „copak nedokážete potlačit svou nenávist a jednat ve prospěch společnosti?"

„O jaké společnosti mluvíte? Já nepatřím k žádné."

„Během několika let vás lékaři dají do pořádku, ale vaše netrpělivost a nenávist je příliš veliká," řekl Burnett.

„Budu mít svou pomstu," odpověděl De Fort.

Burnett věděl, že musí překazit jeho plán, i když ještě netušil jak. Na Tautě nešlo jen o vykonání jedné osobní pomsty, tady se jednalo o bytí a nebytí lidstva.

„Ano," řekl Herisch a zvedl se ze svého jednoduchého lůžka. „Hned jdu s vámi." Noc pomalu končila a strážný byl jen temnou siluetou ve vchodu.

Plukovník Herisch dloubnul spícího poručíka Pashavena a zavrčel: „Vstávejte!"

„Už jsou tady?" Každý této otázce dobře rozuměl.

„Ne, volá nás Asubaja. Musíme k radiostanici."

Pashaven se vymotal z deky a s klením se zvedal.

„Pospěšte si, poručíku," nařídil plukovník a šel za strážným, který vysvětloval:

„Asubaja vysílá kódované a velmi slabým signálem. Myslíte, že to znamená něco mimořádného?"

„Můžete třikrát hádat," odpověděl Herisch a rychle přešel k radiostanici. Sparks už stál a podával hlášení:

„Právě jsem rozluštil zprávu. Naši přátelé přilétají. Mám odeslat potvrzení příjmu?"

„Raději ne," řekl plukovník. „Není třeba, aby se Gatasané dověděli příliš brzy o naši přítomnosti."

„Kdy přistanou?" chtěl vědět strážný.

„Nejspíš za rozbřesku. Petříček vysílá v pravidelných intervalech signály, takže vědí, kde je."

„Mám vyhlásit poplach?"

„Jen klid, poručíku," řekl Herisch. „Dokud nepostávají, není důvod k rozruchu. Budu informovat vědce. Jsem zvědavý, jak jejich bomby uspějí proti molkekoxovým pancířům." S tím odešel z radiostanice a šel k mobilní laboratoři. Dveře byly otevřené a Herisch se zamračil.

Do chodby vyhlédl rozespálý obličej Dr. Sharoona. „To jste vy?" řekl vědec a zase se otočil.

„Počkejte!" zastavil jej Herisch. „Vzbud'te De Forta a ostatní. Za rozbřesku tu budou Bluesané."

„De Forta? já myslel, že je u vás."

Herisch nikdy zbytečně nemluvil. Prošel kolem vědce, nahlédl do prázdného pokojíku a hned šel i vedle. Jak rozsvítil, Kerrick zavrčel: „Nechť toho, Burnette!"

„Já nejsem Burnett," odpověděl plukovník. „Vstávejte, máme práci. De Fort opustil tábor a Burnett patrně taky."

„Tenhle Burnett má ve zvyku provádět kolegům velmi nevkusné žertíky," poznamenal doktor Sharoon.

„I De Fortovi?" zeptal se Herisch. „Ten člověk nemá nejmenší smysl pro humor. No, jestli šel Burnett s ním, tak se nemůže nic stát." Otočil se na Dr. Kerricka: „Převzmete velení v laboratoři. Probud'te všechny vědce a připravte bomby. Každý muž musí mít na sobě bojový oblek."

Kerrick mrzutě zabručel něco jako souhlas a když Herisch zmizel, řekl Dr. Sharoonovi: „Víckrát mě nedostanou ze Země.“

Herisch přikázal Pashavenovi: „Vzbud'te všechny muže, ale snažte se nedělat hluk. Světla musejí zůstat zhasnuta.“

Po vyslovení rozkazu se zamyslel. Nepřítomnost dvou mužů byla už teď ztrátou, ale kdyby za De Fortem a Burnettem poslal další, chyběli by mu ještě víc. U zaměřovacího přístroje seděl kadet Meisnitzer, který byl zároveň kybernetik.

Na Herischův tázavý pohled jen zavrtěl hlavou. Za chvíli vešel Pashaven a hlásil: „Tábor je vzhůru, pane!“

Herisch přikývnul a lehnul si na svoje prosté lehátko. Díval se na Meisnitzerův profil, který se ostře rýsoval na pozadí přízračně osvětlených monitorů zaměřovacího přístroje, ale pořád musel myslet na Burnetta a De Forta. Jeden z nich byl mladý a nezkušený a druhý duševně ne zcela v pořádku.

Rozlétly se dveře a na prahu se objevil Kerrick. „Chybí čtyři naše bomby,“ oznámil.

Herisch se podíval na hodinky. Za tři hodiny bude světlo.

„Vsadím se, že je má Burnett,“ pokračoval Dr. Kerrick, když ostatní mlčeli. „Nebo De Fort,“ řekl Herisch.

„Musíme je najít. Pošlete skupinu vyzbrojených mužů!“

Plukovník chápal Kerrickovo rozhořčení a pokusil se jej uklidnit. „Pořád ještě máme šestačtyřicet bomb,“ řekl.

„Ty čtyři, co chybí, mi dělají větší starosti, než celá flotila Gatasanů,“ řekl Kerrick a zcela nevědecky zaklel.

Měsíce, visící nízko nad obzorem, pomalu bledly a na nebi se objevily stříbřité pruhy. V jeskyni bylo chladno! Burnett se tiskl zády ke kameni, i když mu neposkytoval žádné teplo. De Fort seděl vedle děla a díval se k táboru.

Paprsky slunce Vagrat se zaleskly na povrchu obří diskové lodi. Pro molkekoxové opláštění neznamenaly extrémní teploty žádnou zátěž ani nebezpečí.

Velitel lodi Leclerc se zdánlivě chladně díval na monitor a oběma rukama svíral řízení. Z přijímačů zaznívaly v pravidelných intervalech signály z Červounovy lebkky. Leclerc rutinně navedl loď na oběžnou dráhu a pomalu snižoval hladinu letu. Jakmile slunce ozářilo povrch planety, klesal strměji.

Věděl, že jej nečeká nic hezkého.

Planety, které zažily pohromu kovobylek, nabízely neutěšený pohled.

Ale veliteli to bylo lhostejné. Jednak tu byl jen kvůli zcela rutinní práci, jednak necítil žádnou náklonnost k Červounům. Věděl, že tito tvorové budou vymýceni v okamžiku, jakmile se Gatasané naučí sami získávat molkekox. Vědci národa Bluesanů horečně pracovali na tomto úkolu, aby už nebylo třeba dávat Červounům k dispozici drahocenné planety.

Zničení Červounů bylo zatím v nedohlednu. Teď šlo o vymýcení bytostí v

kulovitých lodích. Tady Bluesané narazili na jiné Impérium, jehož lodi byly mnohem lepší. Výhodou Bluesanů byly jen molkekoxové pancíře.

Leclerc věděl, že bez molkekoxového opláštění by byli proti neznámé civilizaci bezmocní. Právě proto muselo dojít k úderu dřív, než zástupci cizího Impéria naleznou zbraň, schopnou prorazit opláštění. Ne všechny lodě Bluesanů měly tuto ochranu. Pochopitelně, pokud dojde k bitvě, v první linii poletí lodi s molkekoxovými pancíři.

Na obrazovce se objevil povrch planety Tauta, zničený invazí kovobylek. Leclerc vydal rozkazy a opřel se. Gatasané stále ještě věřili, že Červouni jsou relativně primitivní.

Leclerc nebyl člověk a neměl myšlení v lidském slova smyslu, ale přesto cítil odpor k Červounovi, kterého měl vzít na palubu. Jeho pocit byl totožný s tím, jaký měli Pozemšťané.

Leclercova loď měřila v průměru skoro tisíc metrů a na pozemská měřítka byla gigantická. Velitel hleděl na obrazovku a očekával, že se na ní v každém okamžiku objeví Červoun.

„Veliteli, jsou dva!“ ozval se operátor.

Leclerc začal vztekle kroutit ovládači monitoru, aby obdržel zvětšený obraz.

„Dva Červouni pod lodí!“ hlásil důstojník.

Leclerc se cítil natolik povznesený nad Červouny, že nepojal žádné podezření. Jediné, co cítil, byl odpor k oběma tvorům, které konečně uviděl na své obrazovce. Jeden z jeho budoucích pasažérů byl podstatně větší, ale ani s tím si Leclerc nelámal hlavu. Nedal prozkoumat okolí obou nestvůr a nezjistil si, jestli jsou jedinými živými tvory na Tautě.

V celém plánu byla jediná slabina, a tou byl právě vylíhnutý Červoun Tommy. Petříček věděl, že novorozenec podléhá prastarým tradicím svého druhu. Pro něj jsou Bluesané Pány.

Petříček si sice myslel, že se mu podaří dostat jej na stranu Pozemšťanů, ale jistý si tím nebyl. Sám si docela dobře vzpomínal na svoje zrození a pamatoval se, jak bojoval sám se sebou než nakonec obsadil loď Pánů. Jako první vstoupil do kontaktu s Pozemšťany. To byla spíš jejich zásluha, ne jeho, on chtěl ty muže na palubě molkekoxové lodi zabít.

Od té doby neuplynulo příliš mnoho času, a přesto se to zdálo nesmírně dávno.

Petříček věděl dávno před vysláním

signálu z lodi, že se Bluesané chystají k přistání. „Náš plán je jasný,“ vysílal směrem k Tommymu. „Přilákáme loď do údolí pod základnou Pozemšťanů, a tím dáme našim spojencům možnost zaútočit.“

Tommy souhlasil, ale nebylo jisté, jestli to myslí vážně. Petříček mohl jen doufat, že pro něj rada staršího druhu bude znamenat víc než prastaré instinkty.

Když poprvé vyslal energetické střely proti Pánům, nevěřil, že by tím vyvolal nějakou změnu, ale dnes byli Pozemšťané mnohem lepší spojenci než dříve Bluesané.

Petříček se pokusil představit si, před čím vším stojí jeho národ. Doposud byli cizími bytostmi odváženi na cizí světy, kde hloubili chodby a kladli vejce. Ke krizi muselo dojít, dříve nebo později, protože jednoho dne už nemusely být žádné další planety a někdo mohl říct kategorické ne.

Červouni měli problémy s dopravou, všichni na to mysleli, ale nenalezli řešení. Se svými pařáty nemohli stavět ani primitivní plavidla a nabízela se otázka co s rozumem, když vězí v těle, které není k ničemu dobré?

Petříček vyslal poznávací signál, i když bylo jisté, že jej Páni už mají zaměřeného. Udělal to spíš proto, aby jej pořád považovali za tvora, řídícího se jen instinkty.

Na ranní obloze se objevila temná skvrna a Petříček se polekal. Nepočítal s tím, že sem pošlou tak velkou loď.

„Stáhneme se zpátky do údolí," vyslal Tommymu.

Mladý Červoun jej ochotně následoval a Petříček mohl být spokojený. Pokud okamžitě vyplní rozkaz, nebude mít čas přemýšlet a použít instinkty.

Petříček se v duchu ptal, kdy si Gatasané všimnou základny Pozemšťanů. Najednou se cítil unavený a slabý. Už na začátku jeho revolty se mnoho zabíjelo a on pochyboval o tom, že zabíjení může usnadnit pozici Červounů.

Ted' ovšem stál mezi dvěma frontami. Jakmile udeří obě Impéria, budou ohroženi i Červouni. Petříček doufal ve vítězství Pozemšťanů, ale moc tomu nevěřil.

Když se znovu podíval nahoru, byla loď už jen ohromným stínem nad pustinou. Tommy se instinktivně přikrčil.

„Při všech planetách!" zamumlal Pashaven, „to je největší disková loď, jakou jsem kdy viděl."

Stáli ve vchodu velitelské místnosti a dívali se do ranních červánků. Molkexová loď klouzala do údolí.

Herisch přikývnul. I on čekal menší plavidlo a ne tohoto obra, na jehož palubě muselo být nejmíň dva tisíce mužů. Začal uvažovat o tom, jestli by nebylo lepší upustit od plánu a dát to vědět oběma Červounům.

Ale ještě ani nedomýšlel a už mu bylo jasné, že nemůže couvnout. Loď má molkexový pancíř a je nutné vyzkoušet na ní bomby, plněné oxidem vodíku.

„Co budeme dělat?" zeptal se Pashaven.

„Budeme postupovat podle plánu," řekl Herisch a doufal, že jeho hlas zní jistěji než Pashavenův.

Zezadu přistoupil kadet Meisnitzer. „Chtěl jsem jen vědět, jestli ta loď je tak velká, jak ji vidím na monitoru," prohlásil omluvně a okamžitě zase zmizel.

„Jsou všechna děla připravena?" zeptal se Herisch.

„Ano, pane," odpověděl Pashaven. „Kdy nás objeví?"

„Doufejme, že ne hned." Herisch si nedělal iluze o bojové síle svých mužů. Pokud budou bomby s náplní oxidu vodíku neúčinné, pak je Gatasané buď postřílejí nebo zotročí.

„Hlavně aby to už bylo za námi," poznamenal Pashaven. „Neměli bychom zavolat

na pomoc Asubaju?"

„Ne," odpověděl příkře Herisch. „Jakmile by zjistili, že tady něco nehraje, stáhnou se do lodi a bude po šanci."

Pashaven pochopil, že zlo se už nedá zadržet a rozhodl se alespoň neprodat lacino svou kůži.

Herisch vydal rozkazy a šel k Dr. Kerrickovi. Vědec nebyl úzkostlivý člověk, ale tentokrát byl přece jen dost bledý. „Rád bych věděl, co můžou naše bombičky udělat tomu kolosu?"

Herisch neodpověděl. Přistoupil k jednomu z děl a pohlédl zaměřovačem. Viděl i oba Červouny, kteří čekali na přistání.

„Dáte rozkaz ke střelbě?" zeptal se Dr. Sharoon.

„Rozhodně ano," odpověděl plukovník a vzal si od Pashavena dalekohled. Loď Bluesanů se vznášela sto metrů nad povrchem planety, jako by její velitel váhal. Herisch se kousal do rtu a Červouni se dlouhými skoky rozběhli k lodi.

Disková loď konečně v oblaku zvířeného prachu dosedla a Herisch se rozhlédl. Vedle sebe viděl za zavřenými hledími přileb obličeje, které nevyjadřovaly žádné hnutí mysli. Takto začíná kosmická válka, pomyslel si a zvedl ruku.

„Pal!" řekl s naprostým klidem.

De Fort byl blíž k východu než Burnett, a tak uviděl diskovou loď jako první. „Jsou tady," řekl spokojeně.

Burnettovi utekl čas s děsivou rychlostí a najednou vyvstala otázka: Čekat, co De Fort udělá, nebo zasáhnout?

Přímý útok by byl nesmyslný, protože De Fort nepustil zbraň z ruky a druhou rukou kontroloval odpalovací zařízení děla.

Když Burnett vstal, cítil, že se mu klepou kolena. Nebyl bojovník a nikdy se nedostal do žádného střetu, jenže teď všechno záviselo jen na něm.

Burnett se unaveně usmál. Co na tom záleželo, že uměl se zavázanýma očima rozpoznat šedesát druhů koktailů? V baru na Zemi jej obdivovali, ale tady mu jeho vědomosti nebyly k ničemu.

A najednou jej napadlo, že Jicks by si věděl rady.

Pak vykročil k východu z jeskyně. Na De Fortovo zavolání se nezastavil a s úžasem ve tváři ukazoval ven: „Přistály tu ještě další dvě lodi!" výkřik.

De Fort se prudce otočil a Burnett skočil. Invalidní vozík se převrátil na bok a De Fort z něj vypadl. Při pádu se pokusil vypálit, ale zasáhl jen stěnu jeskyně. Burnett mu sevřel zápěstí ruky, ve které svíral zbraň, ale invalidní vědec disponoval neuvěřitelnou silou. I bez vozíku se pohyboval mrštně jako had, alespoň dokud byli oba na zemi. Burnett chtěl odkopnout zbraň, jenže vozík, odstrčený de Fortem, mu vjel na nohy.

Chvíli se váleli sem a tam a nedokázali přemoci jeden druhého. De Fort, jehož svaly na rukou byly neobyčejně vyvinuté, se pokusil popadnout protivníka za krk. Burnett ucuknul a uvolnil De Fortovi cestu ke zbraní.

V okamžiku, kdy De Fort namířil, kolečkové křeslo sjelo z Burnettových nohou a udeřilo De Forta do lokte. Vědec stiskl spoušť a zasáhl sám sebe přímo do hrudi. Na tak malou vzdálenost byl i ochranný oděv k ničemu.

Burnett vykřiknul zděšením. Odkulil se hlouběji do jeskyně a zakrýval si hlavu, aby necítil dusivý dým a neslyšel skřípění naprázdno se točících koleček.

Teprve po chvíli se zvedl, klopýtal kolem křesla ven a pohlédl do údolí. Viděl, že disková loď přistála a bitva začala.

Chvíli tu stál a pokoušel se uspořádat svoje chaotické myšlenky. Najednou se otočil a šel k dělu. V jeho obličejí se objevila rozhodnost, rys, který tam nikdy nebyl. Nezvedl oči dokud nebyla zbraň nabitá čtyřmi ukradenými raketami.

Teprve potom si opět zapnul opasek bojového obleku a pečlivě nastavil optického zaměřovače.

Leclerc byl dobrý velitel a cítil se připoután ke své lodi. Dokázal rozeznat každý nezvyklý zvuk a nenadálé zaskřípění motorů mu působilo fyzickou bolest. Byl součástí lodi, hlavou a koordinátorem dokonale fungujícího systému.

Když vydal rozkaz k přistání, zmocnil se jej podivný pocit, pro který neměl logické vysvětlení, ale nedokázal se jej zbavit. Na monitoru se objevili oba Červouni a kolem nich pustá krajina. Žádný viditelný důvod k obavám.

Velitel ucítil jak loď jemně dosedla a vstal. Než vyšel z můstku, zazněl z reproduktoru hlas, který byl potvrzením jeho intuice: „Budeme napadeni, veliteli!“

Hubené tělo s talířovitou hlavou se prudce otočilo. Leclerc se vrátil na svoje místo a na obrazovce uviděl svítící body.

Zaměřovači přístroje se rozběhly na nejvyšší obrátky a po několika vteřinách odhalily základnu Pozemšťanů.

Stejně bylo pozdě. Ještě než mohl Leclerc vydat jakýkoliv rozkaz, první z třiceti raket s náplní oxidu vodíku se roztříštila o molkexové pancíře diskové lodi.

Nad těly Červounů začaly létat rakety a narážely do molkexových pancířů diskové lodi. Petříček viděl, že Tommy se neustále drží po jeho boku. Teď už nebyly obavy, že by mohl udělat něco nevhodného. Byl vtažen do děje a následoval svého druhu.

Petříček chápal, že tady jde o počátek gigantického vesmírného střetnutí, do kterého budou zataženy celé hvězdné říše. Tohle nebyl obyčejný boj mezi dvěma planetami ani svár. znepřátelených slunečních systémů, tady se odbývala předehra, po které musela následovat srážka dvou Impérií.

Bitva na planetě Tauta byla jakousi zkouškou, podle které se dalo usuzovat, jak boj skončí.

Ani nejpozornější čtenář nenajde v Encyklopedii lidstva podrobnější popis bitvy na Tautě. Není to proto, že by kronikáři tomuto boji nepřikládali význam. Důvod tkví v

tom, že se boj okamžitě přenesl na jiná místa. Tady prostě nešlo o boj mezi základnou Pozemšťanů a diskovou lodí. Ani pro nejpečlivější zpravodaje nebylo snadné vyhmátnout z popisu událostí to podstatné. Jiná obtíž spočívala v tom, že každá ze zainteresovaných stran nabízela svůj popis legendární bitvy.

Historikové kladou příliš velký důraz na činy jednotlivých skupin, nebo se nechávají ovlivnit některou z výrazných osobností. Kdo to dnes může posoudit? Knihovna, která zahrnuje i Encyklopedii lidstva, nejrozsáhlejší historické dílo, které kdy bylo sepsáno, nemůže zachytit všechny podrobnosti, i kdyby byly svým způsobem významné.

Tak nějak probíhá proces stírání rozdílů mezi bájemi a pravdou, odvahou a zbabělostí, vítězstvím a porážkou i konečným výsledkem nezapomenutelné bitvy.

Čtenář, který trvá na poučce co je psáno, to je dáno, je odkázán na Encyklopedii lidstva, díl 2114, strana 456, odstavec osm, kde doslova stojí:

„Po urputné obraně před nepřítelem dobyli Pozemšťané na Tautě vítězství.“

Ve skutečnosti to vypadalo docela jinak.

„Zásah!“ zařval Herisch. Rakety narážely do molkexových pancířů jedna za druhou a v jejich rachotu nebylo slyšet další slova. Triumfální výkřiky vědců i vojáků zazněly v reproduktorech uvnitř přileb a Herisch se naklonil k optickému zaměřovači. To, co uviděl, mu bralo dech. Tekutina, směs oxidu vodíku a B-hormonu, kterou byly naplněné rakety, pronikala molkexovým opláštěním.

Herisch třesoucími se prsty zaostřoval optiku, když byl najednou odhozen o několik metrů dozadu.

Pashaven vykřikl: „Střílejí na nás!“

Náhorní plošina se proměnila v planoucí pochodeň. Střed tábora se v místě, kde bývalo velitelské stanoviště, bleskem změnil v hromadu trosek. Herisch vyhlédl z úkrytu za jedním z děl. Další salva z diskové lodi skončila asi kilometr za táborem a plukovník ani nechtěl domyslet, co by se stalo, kdyby se Gatasané trefili.

V údolí se rozpoutalo peklo. Disková loď jako by naráz ožila. To, co bylo považováno za nezníčitelný materiál, vřelo a překypovalo, teklo z ocelové konstrukce jako voda a k nebi stoupala oblaka páry.

Za Herischem leželi na zemi ranění, jiní ještě nebo už zase stáli a obsluhovali děla. Najednou se tu objevil i Dr. Kerrick a plácl plukovníka po rameni.

„Pancíř povoluje!“ zvolal vědec. „Vidíte to? Roztok zničí celou molkexovou loď!“

Plavidlo Gatasanů vypadalo jako nahé. Teprve teď se ukázalo, jak je loď bez molkexu slabá. Pod ní se vytvořilo vřící jezero a tento pohled Herischovi připomínal sopečnou krajinu, přestože molkex vytvářel jen tenkou vrstvu.

Gatasané vypálili další salvu. Písek byl rozrytý v šířce nejméně sto metrů, země hořela a žárem pukala. Uprostřed plošiny se vytvořila puklina, ve které zmizelo sedm kupol, tvořících část základny Pozemšťanů.

Tábor teď vypadal, jako by se jeho prostředkem táhla ošklivá jizva. Herisch byl

obklopen sténajícími i klejícími muži, ale v jejich hlasech nebyla rezignace, jen pevná vůle dovést počáteční úspěch k definitivnímu vítězství. O několik minut později byla disková loď zcela zbavena molkekoxového opláštění. Tenké ocelové stěny s primitivním ochranným zařízením nemohly odolávat zbraním Pozemšťanů.

Vření molkekxu ustávalo a hmota tuhla v jakémsi koláči.

Sotva se tak stalo, hmota se zvedla a s obrovskou rychlostí se zvedala k nebi. Herisch si myslel, že se mu to snad zdá, ale pak si vzpomněl na hnací efekt, o kterém mluvil Danger. Zde musely být v činnosti podobné tajemné síly.

Ještě než tohle domyslel, obrovský koláč mu zmizel z dohledu. Herisch si se zklamáním i zlostí uvědomil, že už zas tu není ani kousek molkekxu k výzkumům. Pak si vzpomněl na Asubaju a na poručíka Wetzlera, kterému se možná podaří ten koláč zachytit.

„Viděl jste to samé co já?“ zeptal se Dr. Kerrick.

Herisch jen přikývnul, ale o vědcův úžas se dál nestaral. Tuhle hádanku budou luštit jiní, on má i bez ní spoustu těžkostí. Plukovník vydal rozkaz zavolat Asubaju, aby byl Wetzler připraven na podivný předmět.

Oba Cervouni se přiblížili k diskové lodi a energetické střely, které oba netvoří vysílali organickými zdroji záření, hloubily ve stěnách plavidla ohromné otvory.

„Obsadit tři létající obrněnce!“ rozkázal Herisch. „Okamžitě letět do údolí a zahájit palbu na protivníka.“

Muži, určení k obsluze létajících obrněnců, se rozběhli ke strojům a o chvíli později vzlétli nad údolí.

Zbylé muže Herisch rozdělil do čtyř skupin a nařídil jim, aby se pokusili dostat do blízkosti diskové lodi. Část vědců a vojáků zůstala na plošině. Bluesané je sice stále ostřelovali, ale mířili tak špatně, že nezpůsobili žádné velké škody.

Herisch zapnul pohon svého bojového obleku a vznesl se ze země. V té chvíli uviděl, že Gatasané opouštějí svou hořící loď. Plukovník se až lekl, když viděl, kolik nepřátel vybíhá z šachet a dvířek. Mnozí měli molkekoxové ochranné obleky a Herisch si mohl blahopřát k rozhodnutí nechat část raket na pozdější dobu. Teď bylo jasné, že budou velmi zapotřebí.

Údolí se zaplnilo kouřem a párou a disková loď téměř nebyla vidět. Herisch k ní letěl v čele asi desítky mužů.

Ještěže srovnáme boj pod ledem na čtrnácté planetě Verthov a systému s bitvou na Tautě, bude nám tato bitva připadat jako zrozená pod nešťastnou hvězdou. Leclerc velmi brzy upozoroval, jaký je účinek nepřátelských raket na pancíře jeho lodi, ale jeho rozkaz stejně přišel pozdě na to, aby mohl vážně ohrozit základnu nepřátel. Velitel byl nucen bezmocně přihlížet, jak loď přichází o svou ochranu, a to se musel dočkat i chvíle, kdy začali útočit oba Červouni, kteří je vlákali do pasti.

Kdyby se Leclerc nemusel věnovat své vlastní bezpečnosti, jistě by se především postaral o zničení obou zrádců. Vypadalo to tak, že se postavili na stranu cizího Impéria.

Leclerca se zmocnilo podezření, že ti nemotorní tvorové nejsou ani zdaleka tak primitivní, jak se Bluesané domnívali.

Lodí otřásaly neustálé výbuchy a Leclercovi bylo jasné, že dlouho nevydrží. Ztráta molkekoxového pancíře se stala obrovskou psychologickou výhodou nepřítele a Leclerc ani nemusel sledovat chování svých mužů, aby pochopil, že se mezi nimi šíří panika.

Až příliš se spoléhali na neprorazitelné pancíře a náraz přišli o nimbus neporazitelnosti.

Kdyby Leclerc uměl vyjadřovat pocity mimikou, patrně by se teď bolestně pousmál. Stíhala jej jedna špatná zpráva za druhou. Nařídil mužstvu, aby si obléklo ochranné oděvy; tři stovky kombinéz byly vyztužené molkekexem.

Leclerc opustil můstek a chodbou se hnál k hlavnímu východu. Ve stěně zela díra, plameny olizovaly její okraje a chodbou se šířil zápach hořícího obložení.

Tudy se utéci nedalo. Musel použít boční a nouzové východy a Leclerc najednou narazil na skupinu asi třiceti prchajících mužů. Na jeho rozkaz se zastavili.

„Je válka," promluvil k nim. „Ztratíme naši loď, ale ne tento boj. Opusťte plavidlo a dejte se do boje v otevřeném prostoru. Rozdělte se a napadejte nepřítele ze všech stran. Máme velkou početní převahu."

Jeho hlas vrátil mužům rozvahu. Vraceli se pro ochranné oděvy, ale u další šachty byli Bluesané, z nichž mnozí neměli ani bojové oblečení, ani zbraně. Leclerc musel zjednat pořádek a nastolit kázeň. Postaral se, aby byly rozděleny zbraně, aby molkekoxové oděvy byly přiděleny nejlepším bojovníkům a aby opouštění lodi proběhlo bez problémů.

Nějaký blázen, který neměl hlavu k přemýšlení, zapnul klimatizaci a zvenku pronikl dovnitř dým. Ti, co ještě neměli obleky s přilbou, se začali dusit.

Leclerc se vrátil na můstek, kde zůstal jen důstojník u zaměřovacího přístroje. Ostatní utekli. Jediný pohled na obrazovky stačil ke zjištění, že se blíží tři létající stroje Pozemšťanů a další muži se pohybují nad zemí za nimi.

Leclerc se pokusil spojit se svými důstojníky, ale nikdo se neohlásil. „Co to má znamenat?" otočil se na důstojníka, ale ten mu ani neodpověděl. Velitel přeběhl místnost, popadl důstojníka za rameno, ale ten se najednou zhroutil a padl obličejem na přístroje. Byl mrtvý.

„Zemřel strachem," konstatoval Leclerc nahlas.

No dobrá, i když všichni opustili loď, on ukáže Pozemšťanům, čeho je Gatasan schopen. Dlouhými kroky vyšel z centrály a zamířil k nejbližší ochranné věži. Muži z obsluhy seděli mrtví na svých místech.

Leclerc popadl prvního z důstojníků a vytáhl jej ven. Pracoval jako zběsilý, dokud nebyli všichni čtyři pryč, ale přece jen se občas podíval prostřednictvím kamer do údolí. Všude se to jen hemžilo Gatasany, kteří bezhlavě vbíhali přímo před ústí zbraní Pozemšťanů.

Do věže se vpotácel jeden Gatasan bez ochranného oděvu, upíral úzké oči na Leclerca a cosi blábolil. Velitel jej popadl, vtáhl dovnitř a začal křičet:

„Dělej! Musíme sestřelit ten létající stroj!“

Voják musel nabít dělo mechanicky, protože bylo poškozené. Leclerc mu pomáhal a vyvinul sílu tří dospělých Bluesanů. Když bylo dělo připravené, dal rozkaz k palbě a sám vystřelil, aniž by čekal na splnění příkazu. Přes oblak dýmu viděl, jak se ty tři létající obrněnci stále blíží. Zdálo se, že je nic nemůže zadržet.

Leclerc už věděl, že početní převaha, na které doposud stavěl, není k ničemu. Gatasané jednali chaoticky, utekli z lodi a i on ji bude muset opustit.

Na straně najednou spustila soustředěná palba a Leclerc vykřikl radostí. Muselo jít o jeho lidi, kteří se dostali z lodi přes nákladní prostor a měli molkexové oblečení.

Leclerc chtěl ještě jednou nabít dělo, ale najednou se pod věží objevil Červoun a vypustil proti ní svůj náboj. Proud podobný plamem prolétl věží i tělem velitele Leclerca. Po zásahu neutrinového torpéda vybuchla polovina disku. Kdyby Leclerc v té chvíli ještě žil, viděl by, jak se oheň rozběhl chodbami a stěny se zřítily jako domeček z karet.

Dým byl tak hustý, že Burnett viděl jen záblesky výbuchů. Bitva se teď odehrávala v údolí, i když na náhorní plošinu ještě tu a tam dopadla střela. Neporušené zůstaly již jen tři kupole a u zbylých děl zůstala kompletní obsluha. Zatím museli přestat s palbou, protože nemohli riskovat zásah svých druhů.

Burnett viděl, jak nad zakalený obzor stoupá slunce Vagrat, které jen nepatrně prosvěťovalo děsivý obraz. Mladý muž nenáviděl boj, jenže tady nešlo o to, že by se střetli dva lidé - tady šlo o existenci lidí jako druhu.

Burnett věděl, že Bluesané zatím nemilosrdně vymýtili všechny druhy, které jim stály v cestě. Lidstvo, pokud by se nepostavilo na odpor, by čekal stejný osud. Rhodan byl za každých okolností pro mír, ale Bluesané nejednali, protože se díky molkexu považovali za neporazitelné.

Burnett se musel přemáhat, aby nešel do údolí. Nejraději by se připojil k bojujícím, ale tušil, že ho tady ještě bude třeba. Kdyby se Gatasanům podařilo proniknout do tábora, může je odtud zneškodnit. Stačilo by jen dobře zamířit.

Burnett se díval do údolí. Do reproduktoru v přílbě nepřicházely žádné rozkazy, podle kterých by se mohl řídit, ale pochopil, že Herisch se snaží neustále měnit pozice svých mužů, aby je Gatasané nestačili zaměřit.

A najednou sebou bezděčně šklubnul.

Napravo od něj, v místě, kde byl největší shluk skal, zaznamenal pohyb. Přikrčil se, opatrně vyhlédl a pocítil, jak se mu prudce zrychlil tep. K jeskyni se blížilo padesát Gatasanů v molkexových oděvech.

Poručík Wetzler přimhouřil oči a snažil se nedat najevo překvapení. „Co že jste to viděl?“ zeptal se praporčíka.

„Obrovský koláč molkexu,“ vysvětloval nedotčeně Hastings. „Z Tauty došlo hlášení, že je na cestě.“

„O obřích pavoucích se třiceti nohama řeč nebyla?" otázal se ironicky Wetzler.

„Ne, pane. Až dosud ne," opravil se rychle praporčík.

Wetzler uvěřil až ve chvíli, kdy se koláč objevil na monitoru. Hmota postupovala s neuvěřitelnou rychlostí přes pás asteroidů a směřovala ke středu Mléčné dráhy.

„Za ní!" rozkázal Wetzler. „Nevěřím, že se nám ji podaří zachytit, ale musíme se o to aspoň pokusit."

Asubaja se propletla shlukem planetek, zrychlila let, přestoupila do poloprostoru a pustila se do pronásledování.

Seržant Luttrop se pokusil spřátelit se s myšlenkou, že je rukou, která má odvrátit útok nepřátel na základnu. Napjatě se díval do kotoučů dýmu, ze kterých se tu a tam vynořovaly jednotlivé postavy, o kterých se až po chvíli dalo s jistotou říct, jestli to jsou Pozemšťané nebo Gatasané.

„Seržante Luttrope, slyšíte mě?" zazněl Herischův hlas.

„Ano, pane," odpověděl Luttrop do mikrofону v přílbě. „Plošina je v našich rukou, pane."

„Dobrá. Někteří Gatasané mají molkexové obleky a patrně se probili až k táboru. Musíte se postarat, aby byli zničeni."

„Ano, pane," řekl Luttrop a rychle spočítal zbylá odpalovací zařízení. Bylo jich sedm, ale jen čtyři s posádkou. Na tom se ovšem mohlo ještě hodně změnit, protože Bluesané jistě vědí, odkud byl veden útok a pokusí se sami zaútočit.

Seržant věděl, co znamenají molkexové obleky, ale také se spoléhal na muže, se kterými hájil základnu. Mnozí byli zranění, ale to jen zesílilo jejich vůli k rozhodné obraně.

Z dýmu se vynořovaly postavy a tentokrát se nepotácely. Luttrop zvedl dalekohled a v šoku sledoval obrovské množství Bluesanů. Na přemýšlení nebyl čas.

Gatasané udělali chybu. Kráčeli těsně vedle sebe a Luttrop si pomyslel, že to by mohlo být výhodou Pozemšťanů.

„Pozor, seržante!" zazněl plukovníkův varovný hlas.

„Už je vidíme, pane."

„Pošlu vám na pomoc jednoho obrněnce."

Gatasané se rychle blížili a v molkexových oblecích vypadali velmi podivně. Luttrop se ohlédl, aby se přesvědčil, co ještě hájí. Viděl tři kupole a zbytek jako by byl smeten obřím pařátem nějaké nestvůry.

Seržant vydal povel a muži začali nabíjet děla. Útok Gatasanů byl zastaven během necelé minuty.

Herisch byl obklopen prstencem plamenů a oblakem kouře. Kousek pod ním musel být vrak diskové lodi a temné stíny kolem byli jistě Gatasané. Svým lidem dal plukovník rozkaz, aby se drželi v čistém vzduchu, protože jen takto se dalo rozeznat, kdo je nepřítel.

Gatasané v panice stříleli na všechno, co se hýbalo. Ve vzduchu mezi Pozemšťany kroužil létající obrněnec a střely mu nijak neškodily.

Herisch nenáviděl boje, ničící všechno živé, ale neměl na vybranou, Gatasané se nikdy nevzdají bez boje. Ostatně, stále ještě nebylo jasné, kdo opustí Tautu jako vítěz. Gatasané se rozdělili na skupiny a útočili na několika místech najednou. Zatím nebylo vůbec možné zjistit ztráty.

Herisch byl odhozen střelou, jejíž účinky zmírnilo ochranné silové pole a sám namířil dezintegrátor na tři stínové postavy. Chtěl zapnout deflektor, který by jej učinil neviditelným, ale nepodařilo se mu to. Těsně vedle něj protnul vzduch laserový paprsek a plukovník se vrhl na zem. Hmatal po ovládacích na opasku, ale cítil, že přístroje nereagují.

Chtěl zavolat o pomoc, ale zjistil, že mu nefunguje ani rádiové spojení v přilbě. Byl zcela bezmocný a první Gatasan, který se objeví v jeho blízkosti, jej může zabít. Jediné, co ještě fungovalo, byl kyslíkový dýchací přístroj, takže Herisch nemusel dýchat vzduch, naplněný jedovatými zplodinami. Pokusil se zorientovat podle kouře, protože nejhustší musel vystupovat z hořící diskové lodí, a jak se rozhlédl, uviděl, že z clony dýmu vystupuje Gatasan. Podle všeho byl stejně překvapený jako jeho protivník a úzkýma očima hleděl na Herische. Plukovník vystřelil a snažil se uniknout.

Teprve po chvíli jej napadlo, že může být svými vlastními muži považován za nepřitele a zastřelen. Kolem ležely už desítky mrtvých a plukovník se otřásl. Rychle se zvedl a v předklonu utíkal k diskové lodi. Zastavil se a těžce dýchaje se opřel o žhnoucí ocelovou příčku. V tomto okamžiku byl mimo bitvu a nevěděl, jestli jeho muži nejsou v nebezpečí nebo v nouzi. S obavou si vzpomněl na seržanta Lutropa, na kterém teď záleží, jestli se Gatasané zmocní náhomí plošiny.

Právě když chtěl odstoupit od lodí, aby se alespoň částečně zorientoval, u které její části se nalézá, byla zasažena ocelová příčka a roztavený kov se rozstříkl do okolí.

Herisch uskočil do bezpečí a ve stejném okamžiku viděl, jak se v hustém dýmu pohnulo cosi obrovského. Plukovník pochopil, že to je jeden z Červounů, zapnul translátor, který nebyl součástí ochranného obleku a stále fungoval, a zavolał netvora na pomoc.

Nejdřív to vypadalo, že Červoun neslyšel, ale pak se jeho obrovité tělo smrštilo a zacouvalo pod diskovou loď.

„Vyšplhej se mi na záda," vyslal Červoun do translátoru.

Herisch vylezl na záda, která jako by byla kryta ocelovým krunýřem a netvor trpělivě čekal, až se Pozemšťan usadí. Pak se začal vlnit nejhustším dýmem, ale bylo znát, že se vzdaluje od lodí. Ze hřbetu Červouna páčil po Gatasanech. Bylo mu jasné, že bez obou Červounů by Pozemšťané asi podlehlí převaze.

„Můžeš mě dostat k základně?" zeptal se.

„Ano," odpověděl tvor prostřednictvím translátoru.

Cesta je vedla středem útočících Gatasanů. Červoun vysílal na všechny strany svoje energetické střely, proti kterým byla Herischova zbraň víc než ubohá.

Obra nemohlo zastavit prakticky nic. Herisch se musel dobře držet a celé jeho tělo se otřásalo, ale dým postupně řidnul a plukovník pomalu začínal rozeznávat okolí.

Poprvé od odmlčení přístrojů se mu podařilo navázat kontakt s vlastními muži. Dvě postavy slétly na záda netvora a lezly dopředu k němu.

Herisch jim posunky naznačil, že jeho přístroje nefungují a jeden z mužů, desátník Blanco, se přiblížil tak těsně, že mu bylo rozumět i bez mikrofonu.

„Jak vypadá boj?“ byla první otázka plukovníka Herische.

Blanco učinil široké gesto rukou. „Podařilo se nám je rozprášit a teď už bojují jen v ojedinelých skupinách.“

„Co je s naším táborem?“

„Nevím. Nemůžu navázat spojení.“

„Musíme okamžitě na plošinu. Nevím, jestli bych se udržel na hřebetě, až Červoun vyskočí z údolí, a tak by snad bylo lepší, kdybyste mě vy vzali mezi sebe.“

Blanco seznámil druhého muže s Herischovým plánem a ihned odstartovali z netvorových zad. Oba muži drželi Herische v podpaží a sledovali situaci pod sebou. Kouř tu byl řidší, výhled o něco lepší a stopy prudkých bojů dobře patrné.

Když se snesli na zem, plukovník s ulehčením zjistil, že Luttrop plošinu udržel.

„Odrazili jsme je, pane!“ hlásil seržant, „ale molkex z jejich obleků zmizel.“

Herisch jen přikývnul. Vypadalo to, že všechny oběti byly marné. Sice teď už vědí, že hlášení Lemyho Danglera bylo pravdivé, ale nezískali žádný molkex k dalším pokusům.

Do jejich vítězných pocitů najednou rušivě zazněla mohutná exploze nahoře nad táborem. Všichni se otočili a zaraženě se dívali ke skalám. Co se to zase děje? Co když se tam opevnila část Bluesanů?

„Obstarejte mi nepoškozený bojový oblek!“ nařídil Herisch. „Rychle!“

Ještě než se plukovník stačil zbavit nefungujícího obleku, vrátili se dva muži s novým. Podle dalších zvuků už bylo jasné, že nahoře ve skalách došlo k další bitvě a přitom plukovník věděl, že tam nemůže být žádný z jeho mužů.

A najednou si vzpomněl na Burnetta a De Forta. Prudce zaklapnul helmu a dal rozkaz k letu k jeskyním.

Bluesané se blížili v široké frontě a Burnett věděl, že teď ještě nemůže střílet, protože nejméně polovina by přežila. Musel počkat, až budou blíž u sebe.

Mladý vědec ještě nikdy nestál proti tak početné přesile a neměl prakticky žádné zkušenosti s vojenskými operacemi. Jeho jedinou šancí, bylo vystihnout pravý okamžik k výstřelu, a Burnett byl rozhodnutý ji nepropást.

Gatasané budili dojem vyčerpaných bytostí a kráčeli kupředu jen velice pomalu. Žádná další skupina za nimi nešla a taky nebyli nikým pronásledováni. Burnett si najednou přál, aby tu byl nebojácný a tvrdý Dr. De Fort.

Ještě mohl prostřednictvím mikrofonu v helmě zavolat druhý, ale přičilo se mu prosit o pomoc. Nevěděl, jak jsou na tom ostatní Pozemšťané v táboře a v údolí, ale

musel předpokládat, že mají dost vlastních starostí.

Na padesát Gatasanů se blížilo. Burnett už pochopil, že jejich cílem je ohromná jeskyně, jejíž vchod byl v pravém úhlu ke vchodu do jeho jeskyně. Opatrně natočil hlaveň děla. Vchod do sousední jeskyně byl naštěstí tak úzký, že se Bluesané budou muset zastavit a vcházet postupně. To bude pravý okamžik k útoku.

Burnett musel silou vůle přemáhat svědomí, kterému se přičilo zabíjet cizí bytosti. Kdyby tomu bylo naopak, tito tvorové by se nijak nerozpakovali vymýtit příslušníky jeho druhu, jen aby si rozšířili životní prostor. Burnett si musel opakovat, že tu nebojuje jen o bezpečnost své vlastní osoby, ale i ostatních inteligentních bytostí.

Nebylo tomu poprvé, co se muselo bojovat a zabíjet pro zachování lidstva. Burnett si vzpomínal na jeden rozhovor, který Perry Rhodan poskytl tisku. Ani Rhodan nebyl přítelem řešení problémů silou, ale pokud bylo třeba hájit lidský rod před nepřitelem, dovedl vystoupit dostatečně tvrdě.

Burnett dřepěl za dělem a ani na okamžik nepomyslel na to, že i on může přijít o život.

První Gatasan dosáhl vchodu do sousední jeskyně a mávl na ostatní. Zastavil se a Burnett s uspokojením sledoval, že se první zastavují a čekají, až k nim dojdou ostatní.

A najednou se jeden z nich obrátil. Burnett si nebyl jistý, jestli jej může vidět a jednal čistě instinktivně. Vypálil v okamžiku, kdy jej Bluesané opravdu odhalili, začali se schovávat za skály a spustili střelbu.

První raketu vypálil do hloučku před jeskyní a hned obrátil hlaveň k cestě. Nebyl tak hloupý, aby vystřelil naráz všechny čtyři drahocenné rakety a čekal. Nevěděl, jestli střelba neporušila ochranné pole jeho bojového obleku a ani neměl čas, aby si to zjišťoval. Kolem něj prolétlo několik střel a i tady začal k nebi stoupat dým.

Ze strany vyskočilo najednou sedm Gatasanů, ale jejich prudké pohyby znemožnily přesnější namíření. Burnett vystřelil předposlední raketu.

Stále ještě žil, ale to byl spíš div než důvod k radosti. Jeho protivníci už byli opatrnějšími a Burnett odhadoval, že mezi skalami se jich může skrývat ještě tak patnáct. A pro všechny měl jednu jedinou raketu.

Jenže to naštěstí nepřítel nevěděl a na chvíli se stáhnul. Burnettovi už opravdu nezbývalo nic jiného, než zavolat o pomoc. „Hovoří Burnett,” promluvil do mikrofonu, „slyší mě někdo?”

„Burnette!” zazněl Herischův hlas a mladý vědec v něm rozpoznal ulehčení, „kde vězíte?”

„V jedné z jeskyní nad táborem. Jsem v tísní, plukovníku. Kolem jeskyně se skrývá asi patnáct Gatasanů v molkexových oblecích a já už mám jen jednu raketu.”

Herisch bleskově přemýšlel a skoro okamžitě se opět ozval. „My už taky nemáme bomby. Co pro vás máme udělat?”

Burnett pochopil, že mu nemůžou pomoci, ale nevzdával se. „Kdyby se vám mohlo podařit dostat Bluesany do houfu, abych je zasáhnul najednou, snad by byl pokoj!” řekl rychle.

„Pokusíme se," odpověděl Herisch, ale zaznělo to tak, jako by sám nevěřil vlastním slovům.

Herisch se v duchu ptal, jak Burnett přišel k dělu a čtyřem raketám, ale na řešení záhad teď nebyl čas.

Vzduchem se blížili k jeskyním. Burnettovou, ale i jejich jedinou záchranou bylo přesvědčit Bluesany, že i oni mají zbraně, schopné zničit molkekoxový oděv.

Herisch letěl v čele a podle stoupajících kotoučů dýmu snadno našel jeskyni, ve které se skrýval mladý vědec.

Pak uviděl prvního Gatasana, ale ten neučinil nejmenší pokus zaútočit na letícího Pozemšťana. Naopak, rozběhl se k jeskyni a ostatních čtrnáct jej následovalo.

„Jsou uvnitř," hlásil Herisch, "pojd'te nahoru!"

„Vy pojd'te ke mně," odpověděl Burnett. „Tedy je máme v pasti. Co byste říkali tomu, abychom sesbírali molkekox, který máme v jeskyni?"

Muži zamířili k Burnettovi, který se postavil do vchodu jeskyně a mával na ně. Když přistáli, Burnett se usklíbnul:

„Dotáhneme dělo až ke vchodu a sebereme jim obleky," vysvětloval rychle. Molkekox, který je v jeskyni, vyletí do výše, ale zadrží jej strop jeskyně."

Herisch viděl, že tady se nabízí možnost získat molkekox k dalším experimentům. Nebude ho mnoho, ale i to vědcům pomůže. Pak posvítil do jeskyně a uviděl mrtvého De Forta.

„Myslím, že je na místě položit pár otázek," řekl.

„Ptejte se," odpověděl Burnett rozčileně. „Chcete mne snad vyslýchat?"

„Co se s ním stalo?"

Burnett se napřímil. „Padl v boji proti Gatasanům. Jako jediný z celého tábora měl dostatek předvídavosti a instaloval tady dělo pro případ, že budeme napadeni z boku. Měli bychom mu být vděční."

Herisch sklopil hlavu. „Za to si zaslouží pomník," prohlásil.

Burnett se opět otočil k dělu. „Jdeme na to, než nám utečou z jeskyně."

Třidvacet mužů kráčelo k základně a před nimi šlo čtrnáct zajatých Bluesanů. Jak Burnett předpokládal, podařilo se přemoci ty, kteří se ukryli v jeskyni. Jeden z nich přišel o život a všichni o své molkekoxové obleky.

Dole v údolí čekalo osmačtyřicet mužů a oba Červouni. Ostatní Pozemšťané našli smrt. Gatasanů zbylo jen těchto čtrnáct.

Jeviště nejdivočejší části bitvy nezažilo žádné oslavy vítězství. Následky byly příliš kruté a cena za vítězství vysoká. Jestliže se údolí po vpádu kovobylek podobalo poušti, teď bylo obrazem nejčistší hrůzy.

Vrak gataské lodi čněl do výšky jako obří kostra. Tři obrněnci ji obléhli, přistáli a posádka zůstala stát.

Herisch mezitím vyřídil dva hovory. Nejprve se spojil s Asubajou, která teď mohla přerušit takřka zbytečný lov na molkeřový koláč, a druhý směřoval k Perry Rhodanovi. Herisch považoval za vhodné požádat o podporu flotilu, protože nebylo vyloučené, že Gatasané stačili vyslat nouzový signál.

Planetární systém Vagratova slunce se mohl zakrátko změnit v jeviště vesmírného střetnutí.

A taky proto bylo nejlepší co možná nejrychleji zmizet.

„Něco takového bych už nechtěl nikdy zažít," stěžoval si Dr. Sharoon, když objevil Burnetta mezi vracejícími se muži.

Burnett byl rád, že je Sharoon naživu. Za ním stál Dr. Kerrick a se zachmuřenou tváří se díval na mladého vědce.

„Kde jste, ke všem čertům, vězel? Podle toho, jak jste se choval na Zemi, jsem předpokládal, že byste mohl Gatasanům pořádně zatopit."

Burnett se pousmál. Najednou se cítil strašně unavený.

„Víte, nad čím jsem přemýšlel po celou tu dobu, co po mě Bluesané stříleli?" mračil se Kerrick.

„Nemám ponětí," zamumlal Burnett.

„Jak vás přesvědčit, abyste se vrátil zpátky do naší laboratoře," prohlásil Kerrick.

„Ale..." začal Dr. Sharoon.

„Počkejte!" skočil mu do řeči Burnett a obrátil se na Kerricka: „Vím, jak by to šlo. Zdvojnásobíte mi plat, dáte mi delší dovolenou a uděláte mě vedoucím výzkumného centra."

V Kemckově obličejí se objevila všechna bída tohoto bezútěšného světa. „Víte, co se mi na vás líbí, Burnette?"

Mladý muž zavrtěl hlavou.

„Vaše skromnost a zdrženlivost. Váš smysl pro humor a sklon ke kleptomanii."

„Ano, je to velmi ctnostný muž," dodal Dr. Sharoon.

Více než čtyři sta bojových plavidel flotily Impéria sevřelo ochranný prstenec kolem Vagratova systému. Eric Manoli se vydělil z tohoto svazku a klesal k Tautě.

Obří vlnková loď přistála v bezprostřední blízkosti vraku. Kors Dantur seděl ve velitelském křesle a upřeně zíral na monitory, které mu ukazovaly obraz krajiny.

„Člověk by nevěřil, že tady mohl někdo přežít," řekl.

Rhodan pomalu přikývnul. Byl o všem informován, ale teprve teď si uvědomil rozsah střetnutí.

„Od začátku jsem říkal, že máme zůstat na Tautě," řekl Dantur. „S Ericem Manolim po boku by Herisch neměl takové ztráty."

Tento Epsaleran měl ve zvyku říkat každému svoje upřímné mínění a Rhodanovi to imponovalo. Dantur byl drsný, ale otevřený muž, na kterého bylo absolutní spolehnutí.

„Nikdo nemohl vědět, že tu Bluesané přistanou s tak velkou lodí," namítl Rhodan. „Ale nyní máme jistotu, že zbraň proti molkekoxovým pancířům existuje."

„Jistotu, to ano," řekl na to Dantur, „ale musím vás upozornit na fakt, že B-hormonu už máme strašně málo. S tím, co máme, můžeme zničit tak jednu loď, ale co když jich přiletí tisíc?"

Těmito několika větami Dantur nastolil největší současný problém Impéria. Pozemským vědcům se dosud nepodařilo vyrobit syntetický B-hormon, ačkoliv na tom horečně pracovali společně s Arasy i jinými národy.

Nikdo raději nechtěl domyslet, co by se stalo, kdyby se invazní flotila Bluesanů dostala do Sluneční soustavy dříve, než budou lodi Pozemšťanů vybavené speciálními zbraněmi.

„Můžeme jen doufat, že vyhrájeme závod s časem," řekl Rhodan s obličejem bez výrazu. Příliš často čelil stejným problémům. Pokaždé když se jemu i jeho věrným pomocníkům podařilo upevnit hvězdnou říši, se vynořilo nové nebezpečí, které ji hrozilo zničit.

Spojené Impérium představovalo obrovskou moc, ale Rhodan nebyl tak hloupý, aby se považoval za nepřemožitelného. Ze zkušenosti věděl, že i slabý protivník může disponovat něčím, co je schopné ohrozit sílu Pozemšťanů.

Rhodan si kladl otázku, kdy už si konečně bude moci přestat dělat starosti o lidstvo. Někdy věřil, že jej povolala nějaká vyšší moc. Tato víra nevycházela z nadřazenosti, spíš z velmi silného pocitu odpovědnosti, který jej nutil vést lidstvo na cestě ke hvězdám.

Z hlediska Universa lidstvo stálo teprve na úplném počátku této cesty.

Příštím krokem, pokud se podaří porazit Bluesany, by mohla být Andromeda. Obří galaxie, ležící nejbliž jejich domovské Mléčné dráze Rhodana nesmírně vzrušovala. Byla velmi lákavým cílem, přitažlivým i nebezpečným zároveň.

Jenže Andromeda byla stále příliš daleko.

„Můžeme vystoupit, pane," zaduněl Danturův hlas. „Muži si už oblékli bojové obleky."

Rhodan si jej rovněž natáhl a následoval Dantura k hlavnímu vstupu a venku pak k základně.

Rhodan přelétl očima bojiště a cítil, jak v něm roste jeho pradávný odpor k válkám. Teď se ovšem musel věnovat něčemu jinému. „Kde jsou zajatí Gatasané?" zeptal se.

Herisch ukázal na jeden z létajících obrněnců. „Zavřeli jsme je dovnitř. Co s nimi chcete udělat, pane?"

Rhodan nevěděl, co odpovědět. Snad půjdou někdy vyměnit za zajaté Pozemšťany, ale až doposud se s Bluesany nedalo vyjednávat. „Odved'te je do lodi!" nařídil.

„Tady byl tábor," ukazoval Herisch. „Nahoře jsou jeskyně a v jedné z nich je pod stropem asi třicet metrů čtverečních molkekoxu. Jeskyni hlídají dva muži. Vědci se už pokoušeli molkekoxovou krustu sejmout, ale zatím bez úspěchu."

Rhodan přikývnul. „Nakonec to nějak půjde."

Jenže to bylo daleko těžší, než si kdo myslel. Molhex vzdoroval jakékoliv chemické látce a dolů jej dostali až mechanickou cestou, za pomoci hydraulických zvedáků, které rozrušily strop jeskyně. Neo-molhex, jak byla nazvána hmota, vzniklá reakcí molhexu s B-hormonem, měla vlastnosti, které budou odhaleny až časem a po důkladné analýze.

Ještě problematičtější byl transport z jeskyně do vlajkové lodi. Na přemístění koláče o průměru třiceti metrů čtverečních muselo být nasazeno několik set mužů.

Mezitím přistál na Tautě rychlý křižník galaktické rozvědky a vzal na palubu oba Červouny. Ti měli být přemístěni na Tombstone.

Rhodan, Dantur a Herisch přihlíželi přemístování molhexu a Herisch si oddechl. Rhodan na něj s porozuměním pohlédl. „Vy se asi budete cítit jistý teprve až budeme zase na palubě.“

„Ano, ale až bude Vagratův systém jen maličkým bodem na monitoru. Pak si budu jistý, že jsem přežil tento výsadek.“

Kors Dantur se rozesmál, což znělo jako počínající bouřka a Herisch se na něj zděšeně otočil.

„Neviděl jsem Dr. De Forta,“ poznamenal Rhodan.

„Padl,“ oznámil krátce Herisch.

„Byl to zvláštní člověk,“ přiznal se Rhodan. „Když jsem se s ním seznámil, měl jsem dojem, že to je génius a zároveň člověk, který se nedokáže vypořádat se svými problémy.“

„Byl velmi statečný,“ řekl Herisch, ale Rhodan z jeho tónu vycítil, že už o tom nechce mluvit.

„Vrátíme se do lodi,“ řekl rychle Rhodan.

Gregory Burnett si pohodlně natáhnul nohy a vychutnával pocit pohody a bezpečí. Obklopovaly jej pancéřované stěny lodi Eric Manoli, která právě odstartovala a na špici celého svazku opouštěla planetární systém Vagratova slunce. Toužebně myslel na chuť šedesáti koktajlů, které jej čekaly na Zemi. V budoucnu bude muset být opatrnější vůči mužům jako byl Jicks.

Někdo zaklepal a do kabiny vstoupil Dr. Kerrick. V tváři měl výjimečně přátelský výraz, ale právě to vzbudilo nedůvěru mladého muže.

Dr. Kerrick se zadíval na jeho natažené nohy. „Budete muset pryč,“ poznamenal. „Jsem hrozně unavený.“

„Tohle je moje kabina,“ zavrčel Burnett.

„Bohužel,“ pravil s politováním Kerrick. „Vy musíte o sedm dveří dál.“

Tahle místnost byla přidělena mně.“

Burnett vstal a shledával svoje věci. „Konečně to je jedno, kde člověk přespí,“ řekl na odchodu.

„Velmi případné konstatování,“ neodpustil si Dr. Kerrick.

Burnet zaklel, odpočítal sedm dveří a strčil do posledních. V úzké, zakouřené místnosti se rozvalovalo několik mužů. „Jen pojd'te dál! Dr. Sharoon nás ujistil, že

máte rád společnost a dokonce se osobně zasadil o to, abyste mohl celou dobu letu strávit s námi. Však se nějak srovnáme. Vy máte třetí kóji odzdola."

Burnet se zmohl na chabé „Děkuji" a vpotácel se do přeplněné kabiny.

Měl pravdu, když chtěl jít z cesty lidem jako je Jicks, ale takovým, jako Dr. Sharoon, bude třeba se vyhybat širokým obloukem.

S touto myšlenkou se protlačil mezi klábosícími muži a pokoušel se nevnímat jejich žvásty i pach cigaretového kouře. Kdosi jej lákal na partičku karet, ale on hodil svoje věci do kóje a vylezl za nimi.

Tohle tedy byla pomsta Dr. Sharoona za semínka mrkve.

William Voltz BITVA NA PLANETĚ TAUTA

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 174

Z německého originálu Die Panzerbrecher,

vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1986, přeložila Anna Štorkánová.

Vydal jako svou tisící sedmistou první publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném

podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku

a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,

administrace vývozu tisku, Hvožděanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s. r. o., Vajnorská 134,

831 04 Bratislava. Tel/Fax 004217/5253334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.

Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH = 21,90 Kč